

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA
[*YVES BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2013. gada 12. septembrī¹

Lieta C-63/12

Eiropas Komisija

pret

Eiropas Savienības Padomi

Prasība atcelt tiesību aktu — Civildienesta noteikumi — 64. un 65. pants — XI pielikuma 1., 3. un 10. pants — Atalgojuma un pensiju, kā arī korekcijas koeficientu ikgadējā korekcija — Regulas priekšlikums par korekciju atbilstoši “parastajai” metodei — Padomes lēmums nepieņemt priekšlikumu — “Apstrīdama tiesību akta” jēdziens — Izņēmuma klauzulas īstenošanas nosacījumi

Lieta C-66/12

Eiropas Savienības Padome

pret

Eiropas Komisiju

Prasība atcelt tiesību aktu — Prasība sakarā ar bezdarbību — Civildienesta noteikumi — 64. un 65. pants — XI pielikuma 1., 3. un 10. pants — Atalgojuma un pensiju, kā arī korekcijas koeficientu ikgadējā korekcija — Regulas priekšlikums par korekciju atbilstoši “parastajai” metodei — Padomes celta prasība — Lēmums vērsties Tiesā — Piemērojamais noteikums par balsu vairākumu

un

Lieta C-196/12

Eiropas Komisija

pret

Eiropas Savienības Padomi

¹ — Oriģinālvaloda – franču.

Prasība sakarā ar bezdarbību — Civildienesta noteikumi — 64. un 65. pants — XI pielikuma 1., 3. un 10. pants — Atalgojuma un pensiju, kā arī korekcijas koeficientu ikgadējā korekcija — Regulas priekšlikums par korekciju atbilstoši “parastajai” metodei — Padomes lēmums nepieņemt priekšlikumu — Atturēšanās

Satura rādītājs

I – Ievads	4
II – Atbilstošās Civildienesta noteikumu normas	7
III – Tiesvedība Tiesā	8
A – Lieta C-63/12	8
B – Lieta C-66/12	9
C – Lieta C-196/12	10
IV – Prasības lietās C-63/12 un C-196/12	11
A – Par prasību pieņemamību	11
1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi	11
2) Mans vērtējums	12
a) Savienības iestādes vai struktūras noraidošas rīcības pārbaude tiesā	13
i) Ar LESD 263. pantā paredzēto prasību atcelt tiesību aktu iestāde tiek sodīta par prettiesisku rīcību	14
ii) Ar LESD 265. pantā paredzēto prasību sakarā ar bezdarbību iestāde tiek sodīta par bezdarbību	14
iii) Atteikums pieņemt tiesību aktu ir jāapstrīd, ceļot prasību atcelt tiesību aktu	15
b) Padomes rīcības vērtējums	18
B – Par prasības lietā C-63/12 pamatotību	19
1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi	19
a) Ievada piezīmes	19
b) Argumenti prasības pamatošanai	20
i) Komisija	20
– Atteikums koriģēt atalgojumu un pensijas	20

– Atteikums koriģēt korekcijas koeficientus	21
ii) Parlaments	21
c) Aizstāvības argumenti	22
i) Padome	22
– Atteikums koriģēt atalgojumu un pensijas	22
– Atteikums koriģēt korekcijas koeficientus	25
ii) Dalībvalstis	25
– Čehijas Republika	25
– Dānijas Karaliste	25
– Vācijas Federatīvā Republika	25
– Spānijas Karaliste	26
– Nīderlandes Karaliste	26
– Apvienotā Karaliste	26
2) Mans vērtējums	27
a) Tiesas judikatūra par Komisijas un Padomes attiecīgo lomu un pilnvarām atalgojuma korekcijas procedūras ietvaros	27
b) Risinājums konfliktam starp Komisiju un Padomi par “būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās, kas konstatēta Savienībā,” esamību ..	29
i) Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās procedūras uzsākšanas nosacījumu analīze	29
ii) Atcelšanas pamatu pamatotības vērtējums	33
– Par pamatu, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu	33
– Par pamatu, kas attiecas uz to, ka Padome ir pārkāpusi tiesību normu, jo tā nevarēja uzskatīt, ka tai ir tiesības nepieņemt regulas priekšlikumu	34
– Par pamatu, kas attiecas uz izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumu pārkāpumu nepietiekama un kļūdaina pamatojuma dēļ	34
V – Prasība lietā C-66/12	40
A – Prasības pamatotība	41
1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi	41
a) Īrija	41
b) Francijas Republika	41

2) Mans vērtējums	42
B – Prasības pieņemamība	42
1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi	42
2) Mans vērtējums	44
VI – Par tiesāšanās izdevumiem	49
VII– Secinājumi	49

I – Ievads

1. Jautājums par Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma ikgadējo korekciju, kas vienlaikus tiek izskatīts tiesvedībā lietās C-63/12, C-66/12 un C-196/12, nesēn jau tika izskatīts Tiesā un par to tika taisīts 2010. gada 24. novembra spriedums lietā Komisija/Padome², ar kuru Tiesa daļēji atcēla Padomes 2009. gada 23. decembra Regulu (ES, Euratom) Nr. 1296/2009³, kurā atalgojuma korekcijas procentuālā daļa bija noteikta mazāka nekā Eiropas Komisijas piedāvātā.

2. Jautājumi, kas ir uzdoti šajās trīs prasībās, tomēr ir formulēti atšķirīgi, kas liek padziļināt iepriekš veikto analīzi. Turklāt ir norādītas jaunas un delikātas problēmas, kas ir saistītas ar prasību pieņemamību.

3. Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku Civildienesta noteikumi tika pieņemti ar Padomes 1968. gada 29. februāra Regulu (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68, ar ko apstiprina Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību un ievieš īpašus pasākumus, kas uz laiku attiecināmi uz Komisijas amatpersonām⁴, kas grozīta ar Padomes 2004. gada 22. marta Regulu (EK, Euratom) Nr. 723/2004⁵ un ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES, Euratom) Nr. 1080/2010⁶.

4. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. un 3. pantā līdz 2012. gada 31. decembrim bija paredzēti nosacījumi, ar kādiem šo ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu Eiropas Savienības Padome pēc Komisijas priekšlikuma automātiski ik gadu pārskatīja.

5. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā tomēr bija ietverta “izņēmuma klauzula”, kas ļāva atkāpties no šīs korekcijas metodes, ja “Savienībā ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija”. Šajā gadījumā Komisijai bija jāiesniedz “atbilstoši priekšlikumi” Padomei, kas pieņēma lēmumu saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

2 — C-40/10 (Krājums, I-12043. lpp.).

3 — Regula, ar ko no 2009. gada 1. jūlija koriģē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (OV L 348, 10. lpp.).

4 — OV L 56, 1. lpp.

5 — OV L 124, 1. lpp.

6 — OV L 311, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”.

6. 2010. gada 17. decembrī Padome, konstatējot, ka “nesenās [Savienības] finanšu un ekonomikas krīzes ir izraisījušas situāciju, kad vairākās dalībvalstīs veikto būtisko budžeta korekciju un darba tirgus nestabilās situācijas ietekmē [Savienībā] ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija”, saskaņā ar LESD 241. pantu lūdza Komisiju, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, kā arī ņemot vērā Komisijas sniegtos objektīvos datus, tai savlaicīgi iesniegt atbilstošus priekšlikumus, lai Eiropas Parlaments un Padome tos varētu izskatīt un pieņemt līdz 2011. gada beigām⁷.

7. Tā kā 2011. gada 13. jūlijā Komisija pieņēma ziņojumu par šo izņēmuma klauzulu⁸, secinot, ka nepastāv būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā, Padome apstrīdēja šo secinājumu un 2011. gada 28. oktobrī ar “pārliecinošu” delegāciju balsu vairākumu nolēma nosūtīt Komisijai jaunu lūgumu, pamatojoties uz LESD 241. pantu. Atzīstot, ka “ir pārliecināta, ka pašlaik [Savienībā] notiekošā finanšu un ekonomikas krīze, kuras ietekmē lielākā daļa dalībvalstu veic būtiskus budžeta pielāgojumus, ir uzskatāma par būtisku un pēkšņu ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos [Savienībā]”, Padome “šajos īpašajos un ārkārtas apstākļos, ņemot vērā objektīvu informāciju, kas liecina par ekonomisko un sociālo situāciju 2011. gada rudenī”, lūdza Komisiju īstenot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu un iesniegt atbilstošu piedāvājumu atalgojuma korigēšanai⁹.

8. Tādējādi 2011. gada 24. novembrī Komisija sniedza paziņojumu, iesniedzot papildu informāciju¹⁰, kurā tā saglabāja viedokli, ka nosacījumi klauzulas piemērošanai nebija izpildīti, un tajā pašā dienā iesniedza Padomei priekšlikumu par korekciju atbilstīgi 2011. gada izvērtējumam¹¹, lai, pirmkārt, īstenotu atalgojuma un pensiju palielinājumu par 1,7 %, kas izriet, tīri mehāniski piemērojot Civildienesta noteikumos paredzēto aprēķina metodi, un, otrkārt, korigētu korekcijas koeficientus.

9. Uzskatot, ka Komisijas atteikums iesniegt priekšlikumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu bija balstīts uz nepietiekamu un kļūdainu pamatojumu, Padome ar 2011. gada 19. decembra “lēmumu”¹² nolēma nepieņemt regulas priekšlikumu.

10. 2012. gada 3. februārī Komisija iesniedza prasību atcelt šo tiesību aktu, kas tika reģistrēta ar numuru C-63/12.

11. Vienlaikus ar šīs prasības atcelt tiesību aktu iesniegšanu Komisija, kas 2012. gada 25. janvārī bija nosūtījusi Padomei brīdinājuma vēstuli, gadījumā, ja pēdējās minētās attieksme būtu uzskatāma par atturēšanos rīkoties, kas veido bezdarbību LESD 265. panta nozīmē, 2012. gada 26. aprīlī iesniedza prasību sakarā ar bezdarbību, kas tika reģistrēta ar numuru C-196/12.

12. Savukārt Padome 2012. gada 3. februārī iesniedza prasību atcelt tiesību aktu un pakārtoti – prasību sakarā ar bezdarbību gan pret paziņojumu, gan pret regulas priekšlikumu, kas tika reģistrēta ar numuru C-66/12.

7 — Padomes 2010. gada 17. decembra Dokuments Nr. 17946/10 ADD 1.

8 — Komisijas ziņojums Padomei par izņēmuma klauzulu (Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants) (COM(2011) 440, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “ziņojums par izņēmuma klauzulu”).

9 — Padomes 2011. gada 31. oktobra Dokuments 16281/11 (rakstveida procedūrā, kas tika pabeigta 2011. gada 4. novembrī, pieņemtais lēmums).

10 — Komisijas paziņojums Padomei, kurā ir sniegta informācija papildus Komisijas 2011. gada 13. jūlija ziņojumam par izņēmuma klauzulu (COM(2011) 829, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “paziņojums”).

11 — Priekšlikums Padomes regulai, ar ko no 2011. gada 1. jūlija korigē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (COM(2011) 820, galīgā redakcija; turpmāk tekstā – “regulas priekšlikums”).

12 — Lēmums 2011/866/ES attiecībā uz Komisijas priekšlikumu Padomes regulai, ar ko no 2011. gada 1. jūlija korigē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (OV L 341, 54. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

13. Komisija, ko atbalsta Parlaments, uzskata, ka Padomei atbilstoši procedūrai, kas Civildienesta noteikumos ir paredzēta atalgojuma koriģēšanai, bija pienākums ievērot tās regulas priekšlikumu. Komisija un Parlaments uzskata, ka Padome varēja automātiski nepiemērot Civildienesta noteikumos paredzēto aprēķina metodi, lai ņemtu vērā ekonomisko un sociālo krīzi, tikai pēc Komisijas priekšlikuma šajā ziņā.

14. Tādējādi Komisija lūdz galvenokārt atcelt apstrīdēto lēmumu, pakārtoti ar prasību sakarā ar bezdarbību lūdzot Tiesu atzīt, ka, nepieņemot regulas priekšlikumu, Padome nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir paredzēti Civildienesta noteikumos.

15. Padome, ko atbalsta vairākas dalībvalstis¹³, apstrīd šo lūgumu, kā arī tā pamatojumam pausto argumentāciju. Šī iestāde un šīs dalībvalstis uzskata, ka Civildienesta noteikumi tai piešķir pilnvaras atteikties koriģēt atalgojumu, ja tā uzskata, ka ir izpildīti nosacījumi izņēmuma klauzulas piemērošanai.

16. Padome, kuru atbalsta tās pašas dalībvalstis, kurām pievienojas vēl trīs citas¹⁴, lūdz atcelt paziņojumu, ciktāl Komisija tajā pauž savu galīgo atteikumu iesniegt atbilstošus priekšlikumus, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, kā arī atcelt tam sekojošo regulas priekšlikumu. Pakārtoti tā lūdz Tiesu atbilstoši LESD 265. pantam konstatēt, ka ir pārkāpti Līgumi, ņemot vērā Komisijas atturēšanos [riķoties].

17. Kaut arī trīs lietas formāli nav tikušas apvienotas, šo prasību sasaiste un pēc būtības izvīzīto pamatu vienotais raksturs pamato vienotu secinājumu sniegšanu.

18. Šajos secinājumos es apgalvoju, ka apstrīdētais lēmums ir apstrīdams tiesību akts, kas man liek piedāvāt Tiesai, pirmkārt, par pieņemamu atzīt Komisijas iesniegto prasību atcelt tiesību aktu un, otrkārt, tā rezultātā par nepieņemamu atzīt prasību sakarā ar bezdarbību, kuru šī iestāde ir iesniegusi vienlaikus ar prasību atcelt tiesību aktu.

19. Man arī ir jānorāda, ka būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā ir nosacījums Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās procedūras īstenošanai, līdz ar to Padomei ir tiesības noraidīt regulas priekšlikumu, kas ir pamatots ar “parasto” metodi, tad un tikai tad, ja šis nosacījums ir izpildīts.

20. Jāpiebilst, ka gadījumā, ja Komisija un Padome nav vienisprātis jautājumā par šādas pasliktināšanās esamību, Tiesai ir jānodrošina, ka tiek ievērots institucionālais līdzsvars, īstenojot savu kontroli pār Komisijas veikto vērtējumu, kas nepārsniedz pārbaudi par to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

21. Turklāt es apgalvoju, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka, ņemot vērā objektīvus datus, ekonomiskā krīze, kādā dalībvalstis nonāca 2010. gadā, nebija apstākļi, kas ļāva uzsākt Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto izņēmuma procedūru.

22. No tā jāsecina, ka Komisijas prasība atcelt tiesību aktu ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

23. Ciktāl Komisijas prasības atcelt tiesību aktu pamatotība tāpēc izraisa Padomes prasības nepamatotību, es iesaku Tiesai pareizas tiesvedības un tiesvedības ekonomijas interesēs nelemt par pēdējās minētās prasības pieņemamību un to noraidīt pēc būtības.

13 — Runa ir par Čehijas Republiku, Dānijas Karalisti, Vācijas Federatīvo Republiku, Spānijas Karalisti, Nīderlandes Karalisti, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti.

14 — Īrija, Francijas Republika un Latvijas Republika.

24. Pakārtoti es secinu, ka Padomes prasība ir nepieņemama, un apgalvoju, ka lēmums vērsties Tiesā bija jāpieņem ar LES 16. panta 3. punktā paredzēto kvalificēto balsu vairākumu un ka lēmumā pieļautais pārkāpums, uz ko Komisijai ir tiesības atsaukties, izraisa prasības nepieņemamību.

II – Atbilstošās Civildienesta noteikumu normas

25. Atbilstošās tiesību normas ir Civildienesta noteikumu 64., 65. un 65.a pants, kā arī to XI pielikuma ar nosaukumu “Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta izpildes noteikumi” 1., 3., 10. un 15. pants.

26. Civildienesta noteikumu 64. pantā ir paredzēts:

“Ja ierēdņa atalgojums ir izteikts eiro, to pēc obligātajiem atskaitījumiem, kas izklāstīti šajos Civildienesta noteikumos vai jebkuros izpildes noteikumos, izvērtē pēc likmes, kas atkarībā no dzīves apstākļiem dažādās nodarbinātības vietās ir virs, zem vai vienāda ar 100 %.

Šos korekcijas koeficientus pieņem Padome, lēmumu pieņemot pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu [..].”

27. Civildienesta noteikumu 65. pantā ir noteikts:

“1. Padome katru gadu pārskata Savienības ierēdņu un citu darbinieku atalgojumu. Pārskatīšana notiek septembrī, ievērojot Komisijas apvienoto ziņojumu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Statistikas biroja [*Eurostat*] sagatavoto kopējo indeksu, vienojoties ar dalībvalstu statistikas birojiem; indekss atspoguļo situāciju 1. janvārī [jūlijā] katrā Savienības valstī.

Šis pārskatīšanas laikā Padome apsver, vai Savienības ekonomikas un sociālās politikas ietvaros atalgojums būtu jākorrigē. Īpaša uzmanība tiek pievērsta iespējamajam algu palielinājumam valsts dienestā un darbā pieņemšanas vajadzībām.

2. Ja būtiski mainās dzīves dārdzība, Padome divu mēnešu laikā pieņem lēmumu, kādas koeficientu korekcijas būtu jāveic un, ja nepieciešams, tos piemēro ar atpakaļejošu spēku.

3. Piemērojot šo pantu, Padome lēmumu pieņem pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu [..].”

28. Civildienesta noteikumu 65.a pantā ir noteikts, ka šo Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta izpildes noteikumi ir paredzēti Civildienesta noteikumu XI pielikumā.

29. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 1. punktā ir noteikts, ka “Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punktā paredzētās pārskatīšanas nolūkā Statistikas birojs katru gadu pirms oktobra beigām sagatavo ziņojumu par dzīves dārdzības izmaiņām Briselē, pirktspējas paritāti starp Briseli un konkrētām vietām dalībvalstīs un izmaiņām centrālajā pārvaldē strādājošo valsts civildienesta ierēdņu algu pirktspējā”.

30. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā ir paredzēts:

“1. No 1. jūlija atbilstoši Civildienesta noteikumu 65. panta 3. punktam Padome, saskaņā ar Komisijas priekšlikumu un pamatojoties uz šā pielikuma 1. iedaļā noteiktajiem kritērijiem, pirms katra gada beigām pieņem lēmumu par atalgojuma un pensiju korekciju.

2. Korekcijas lielumu iegūst, reizinot Briseles starptautisko indeksu ar specifisko rādītāju. Korekciju izsaka neto vērtībās kā procentu rādītāju, kas vienāds visiem.

[..]

6. Iestādes veic atbilstošu pozitīvu vai negatīvu ierēdņu, bijušo ierēdņu un citu attiecīgo personu atalgojuma un pensiju korekciju ar atpakaļejošu spēku par laika posmu starp piemērošanas dienu un lēmuma par nākamo korekciju spēkā stāšanās dienu.

[..]”

31. Elementi, kas tiek izmantoti, lai aprēķinātu ikgadējo korekciju, un kas ir uzskaitīti Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. iedaļā, ir dzīves dārdzības izmaiņas Briselē, pirktspējas paritāte starp Briseli un konkrētām vietām dalībvalstīs un, visbeidzot, izmaiņas centrālajā pārvaldē strādājošo valsts civildienesta ierēdņu algu pirktspējā astoņās dalībvalstīs, kas ir uzskaitītas minētā pielikuma 1. panta 4. punkta a) apakšpunkta pēdējā daļā¹⁵.

32. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā, kas ir vienīgais pants minētā pielikuma 5. nodaļā ar nosaukumu “Izņēmuma klauzula”, ir noteikts:

“Ja no Komisijas sniegtajiem objektīvajiem datiem izriet, ka Savienībā ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija, Komisija iesniedz atbilstošus priekšlikumus, par kuriem Eiropas Parlaments un Padome pieņem lēmumu saskaņā ar [LESD] 336. pantā noteikto procedūru.”

33. Visbeidzot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 15. pantā, kas ir ietverts minētā pielikuma 7. nodaļā ar nosaukumu “Nobeiguma noteikumi un atkārtotas izskatīšanas klauzula”, ir noteikts:

“1. Šā pielikuma noteikumi ir piemērojami no 2004. gada 1. jūlija līdz 2012. gada 31. decembrim.

2. Tos pārskata ceturrtā gada beigās, jo īpaši ņemot vērā [minēto noteikumu izraisītos] budžeta apsvērumus. Šajā nolūkā Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei un, vajadzības gadījumā, priekšlikumu grozīt šo pielikumu, pamatojoties uz [LESD] 336. pantu.”

III – Tiesvedība Tiesā

A – Lieta C-63/12

34. Komisija savu lūgumu atcelt tiesību aktu Tiesā iesniedza ar 2012. gada 7. februāra prasības pieteikumu. Padome savu iebildumu rakstu iesniedza 2012. gada 2. aprīlī, Komisija savu repliku iesniedza 2012. gada 11. maijā un Padome savu atbildes rakstu uz repliku – 2012. gada 2. jūlijā.

35. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 25. aprīļa rīkojumu Parlamentam tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Šī iestāde savu iestāšanās rakstu iesniedza 2012. gada 11. jūnijā. Padome savus apsvērumus par šo iestāšanās rakstu iesniedza 2012. gada 27. jūlijā.

36. Čehijas Republikai, Dānijas Karalistei, Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijas Karalistei, Nīderlandes Karalistei un Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 6. jūlija rīkojumu.

15 — Runa ir par šādām dalībvalstīm: Beļģijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Itālijas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste, Nīderlandes Karaliste un Apvienotā Karaliste. Šajā pašā tiesību normā pēc šī uzskaitījuma ir paredzēts, ka Padome pēc Komisijas priekšlikuma atbilstoši Civildienesta noteikumu 65. panta 3. punktam var pieņemt jaunu paraugu, kas pārstāv vismaz 75 % no Savienības iekšzemes kopprodukta (IKP) un kas būs piemērojams no gada, kurš seko tā pieņemšanas gadam.

37. Šis dalībvalstis savus iestāšanās rakstus iesniedza: Čehijas Republika – 2012. gada 19. septembrī, Spānijas Karaliste – 2012. gada 20. septembrī, Apvienotā Karaliste – 2012. gada 24. septembrī un pārējās dalībvalstis – 2012. gada 21. septembrī.

38. Komisija par šiem iestāšanās rakstiem savus apsvērumus iesniedza 2013. gada 4. janvārī.

39. Komisija lūdz Tiesu:

- atcelt apstrīdēto lēmumu un
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40. Parlaments lūdz apmierināt Komisijas prasījumus.

41. Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- prasību atcelt tiesību aktu noraidīt kā nepieņemamu;
- pakārtoti noraidīt prasību kā nepamatotu un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

42. Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Apvienotā Karaliste lūdz Tiesu apmierināt Padomes prasījumus.

B – *Lieta C-66/12*

43. Padome savu lūgumu atcelt tiesību aktu Tiesā iesniedza ar 2012. gada 9. februāra prasības pieteikumu. Komisija savu iebildumu rakstu iesniedza 2012. gada 23. martā, Padomes savu repliku – 2012. gada 11. maijā un Komisija savu atbildi uz repliku – 2012. gada 22. jūnijā.

44. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 20. aprīļa rīkojumu Parlamentam tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Tas savu iestāšanās rakstu iesniedza 2012. gada 11. jūnijā. Padome savus apsvērumus par šo iestāšanās rakstu iesniedza 2012. gada 27. jūlijā.

45. Čehijas Republikai, Dānijas Karalistei, Vācijas Federatīvajai Republikai, Īrijai, Spānijas Karalistei, Francijas Republikai, Latvijas Republikai, Nīderlandes Karalistei un Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 6. jūlija rīkojumu.

46. Izņemot Latvijas Republiku, kas neiesniedza iestāšanās rakstu, šis dalībvalstis savus iestāšanās rakstus iesniedza: Čehijas Republika – 2012. gada 19. septembrī, Spānijas Karaliste – 2012. gada 20. septembrī, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, kā arī Nīderlandes Karaliste – 2012. gada 21. septembrī, Īrija – 2012. gada 24. septembrī un Francijas Republika – 2012. gada 25. septembrī.

47. Komisija par šiem iestāšanās rakstiem savus apsvērumus iesniedza 2013. gada 4. janvārī.

48. Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- galvenokārt atcelt paziņojumu un regulas priekšlikumu;
- pakārtoti konstatēt Līgumu pārkāpumu, jo Komisija atturējās iesniegt atbilstošus priekšlikumus Parlamentam un Padomei, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

49. Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Īrija, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Latvijas Republika, Nīderlandes Karaliste un Apvienotā Karaliste lūdz apmierināt Padomes prasījumus.

50. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

51. Parlaments lūdz apmierināt Komisijas prasījumus.

C – Lieta C-196/12

52. Komisija savu prasību sakarā ar bezdarbību Tiesā iesniedza ar 2012. gada 26. aprīļa prasības pieteikumu. Padome savu iebildumu rakstu iesniedza 2012. gada 18. jūnijā, Komisija savu repliku – 2012. gada 30. jūlijā un Padome savu atbildi uz repliku – 2012. gada 17. septembrī.

53. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 4. septembra rīkojumu Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijas Karalistei, Nīderlandes Karalistei un Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam, savukārt Parlamentam tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

54. Vācijas Federatīvās Republikas iestāšanās raksts tika iesniegts 2012. gada 16. oktobrī, Spānijas Karalistes iestāšanās raksts – 2012. gada 24. oktobrī, Apvienotās Karalistes iestāšanās raksts – 2012. gada 14. novembrī un Nīderlandes Karalistes, kā arī Parlamenta iestāšanās raksti – 2012. gada 16. novembrī.

55. Komisija un Padome savus apsvērumus par šiem iestāšanās rakstiem iesniedza attiecīgi 2013. gada 16. janvārī un 21. janvārī.

56. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, nepieņemot regulas priekšlikumu, Padome nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir noteikti saskaņā ar Civildienesta noteikumiem, un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

57. Parlaments lūdz apmierināt Komisijas prasījumus.

58. Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

59. Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Apvienotā Karaliste lūdz Tiesu apmierināt Padomes prasījumus.

IV – Prasības lietās C-63/12 un C-196/12

A – Par prasību pieņemamību

1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi

60. Padome apgalvo, ka prasība atcelt tiesību aktu ir nepieņemama, jo apstrīdētais lēmums neesot tiesību akts, kas rada autonomas tiesiskās sekas, ciktāl, to pieņemot, netika ne grozīts, ne galīgi noraidīts regulas priekšlikums, bet tikai pārskatāmības nolūkā tika izklāstīti iemesli, kuru dēļ Padome nevarēja to pieņemt.

61. Komisija apstrīd šo analīzi un piedāvā nošķirt divas regulas priekšlikuma, ko Padome atteicās pieņemt, daļas.

62. Pirmkārt, runājot par Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju koriģēšanu, Komisija apgalvo, ka prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama, jo apstrīdētā akta lēmuma raksturs izriet gan no izmantotā juridiskā instrumenta, gan no tā satura.

63. Runājot par apstrīdētā lēmuma formu, Komisija norāda, ka tas ir atzīstams par vienu no Savienības tiesību aktiem, kas ir minēti LESD 288. pantā, ka tas tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* L sērijā, kas ir veltīta Savienības tiesību aktiem, un ka tajā kā juridiskais pamats ir minēti Civildienesta noteikumi, it īpaši to 65. pants un VII, XI un XIII pielikums, kā arī Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 20. pants.

64. Runājot par apstrīdētā akta būtību, tas radot neapstrīdamas autonomas tiesiskās sekas, jo apstrīdētā lēmuma rezultāts ir tāds, ka netiek veikta ikgadējā atalgojuma un pensiju korekcija, kas līdz ar to ir iesaldētas. Komisija, kas vaicā, kā Padome varēja pieņemt priekšlikumu, iepriekš neatceļot lēmumu to nepieņemt, uzskata, ka nošķiršana, ko Padome cenšas izdarīt starp “lēmumu par nepieņemšanu” un “noraidošu lēmumu”, nav pamatota ne ar kādu vispārātzītu tipoloģiju.

65. Otrkārt, runājot par korekcijas koeficientu pieņemšanu, kas ietekmē atalgojumu un pensijas, Komisija, konstatējot, ka apstrīdētajā lēmumā nav nekāda pamatojuma šajā ziņā, no tā secina, ka galvenokārt ir jāuzskata, ka pat tad, ja formāli Padome pieņēma noraidošu lēmumu, tās attieksme ir uzskatāma par prettiesisku atturēšanos rīkoties, ko var apstrīdēt, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu.

66. Padome, kas atsaucas uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru, lai noskaidrotu, vai apstrīdētie pasākumi ir tiesību akti, ir jāņem vērā to būtība¹⁶, atbild, ka tēze, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma sekas esot Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma iesaldēšana, ir balstīta uz kļūdainu pieņēmumu, ka ar to vien, ka Komisija iesniedza priekšlikumu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantu, pietiekot, lai Padomei atbilstoši šim pamatam rastos beznosacījumu pienākums rīkoties. Tā piebilst, ka tas, vai ierēdņiem ir tiesības uz Komisijas piedāvāto korekciju, ir pakļauts nosacījumam, ka Padome lemj par korekciju, izvēloties kādu no diviem juridiskajiem pamatiem, kas viens otru izslēdz, proti, Civildienesta noteikumu 3. pantu un XI pielikuma 10. pantu.

67. Visbeidzot, Padome norāda, ka apstrīdētais lēmums nav galīgs un tam nav nekādas ietekmes uz regulas priekšlikuma juridisko esamību, ko tā jebkurā brīdī varētu pieņemt, neatceļot iepriekšējo tiesību aktu, atbilstoši noteikumam *lex posterior derogat priori*.

16 — Padome citē Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 IBM/Komisija (*Recueil*, 2639. lpp.) un Vispārējās tiesas 1990. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-64/89 *Automec*/Komisija (*Recueil*, II-367. lpp.).

68. Parlaments piekrīt Komisijas argumentācijai. Tas norāda, ka Padomes lēmuma par nepieņemšanu nošķiršana no noraidošā lēmuma ir jāuzskata par samākslotu un ka, novērtējot lēmuma raksturu, ir svarīgi ņemt vērā, ka tas veido Padomes atbildi uz pienākumu koriģēt atalgojumu un pensijas “pirms katra gada beigām” un uz priekšlikumu, ko Komisija ir iesniegusi šajā ziņā.

69. Dalībvalstis, kas iestājušās lietā, atbalsta Padomes nostāju, atsaucoties uz tās paustajiem argumentiem. Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka apstrīdētais lēmums nerada tiesiskas sekas, jo ar to netiek pabeigta neviena procedūra, kā arī tā rezultātā regulas priekšlikums nezaudē priekšmetu. Šis lēmums ir tikai starpposms procedūrā, ko Komisija ir uzsākusi, lai noteiktu ikgadējo atalgojuma korekciju, t.i., procedūrā, kas tiks pabeigta tikai tad, ja Padome būs pieņēmusi regulu, koriģējot atalgojumu ar atpakaļejošu spēku no 2011. gada 1. jūlija.

2) Mans vērtējums

70. Kā tas tiks pierādīts, par apstrīdēto lēmumu ir jāiesniedz tieši prasība atcelt tiesību aktu, nevis prasība sakarā ar bezdarbību, ņemot vērā abas tās daļas.

71. Komisijas iesniegtajai prasībai atcelt tiesību aktu un prasībai sakarā ar bezdarbību patiesībā ir tikai viens un viens un tas pats mērķis, jo to mērķis ir panākt soda noteikšanu par Padomes rīcību, kas iebilda pret regulas priekšlikuma pieņemšanu, atsaucoties uz izņēmuma klauzulas izmantošanu. Tā kā šo rīcību, šķiet, *prima facie* pilnībā var uzskatīt par tādu, kas veido lēmumu un kas vienlaikus atklāj iespējamo Padomes bezdarbību veikt ikgadējo atalgojuma korekciju un noteikt korekcijas koeficientus, Komisija apstrīdēja šo tiesību aktu no diviem dažādiem aspektiem, vienlaikus iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu un prasību sakarā ar bezdarbību, uz ko Padome atbildēja, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu un pakārtoti – prasību sakarā ar bezdarbību.

72. Komisijas un Padomes vilcināšanās par to, kādu prasību iesniegt, atklāj juridisko nenoteiktību, kas ir saistīta ar attiecīgo prasības atcelt tiesību aktu un prasības sakarā ar bezdarbību piemērošanas jomu noteikšanu, it īpaši, ja apstrīdētā rīcība ir noraidošā rīcība. Kaut arī šī nenoteiktība ir saistīta ar abu tiesību aizsardzības līdzekļu teorētiskās sakarības sarežģīto raksturu un ar atsevišķām izmaiņām tiesību aktos, tā ir izskaidrojama arī ar jauninājumiem judikatūrā, kas ļāva paredzēt zināmas svārstības. Katrā ziņā tas, ka var paust šaubas par robežšķirtni starp abām prasībām, ko turklāt pauž divas Savienības iestādes, man šķiet īpaši mulsoinoši, kaut gan tiek uzskatīts, ka tiesu sistēma Savienības tiesību aktu likumības pārbaudei atbilst pilnības¹⁷ un saskaņotības principam, lai nodrošinātu efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa ievērošanu.

73. Šis pēdējais minētais princips, kas ir noteikts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, 6. un 13. pantā un atkārtoti apstiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā, nozīmē, ka ikviens prettiesisks akts, ko ir izdevusi kāda Savienības iestāde vai struktūra, var tikt apstrīdēts, ja tas ir nelabvēlīgs.

74. Lai garantētu cik vien iespējams plašāku tiesību aizsardzību tiesā, varētu apgalvot, ka vispirms ir svarīgi novērst jebkādas trūkumus tiesiskuma pārbaudē un līdz ar to panākt, ka negatīvs Savienības iestādes vai struktūras lēmums, ja tas rada saistošas tiesiskās sekas, var tikt pārbaudīts Tiesā, kas garantē likumību, un nav svarīgi, vai šī pārbaude tiek veikta, pamatojoties uz prasību atcelt tiesību aktu vai uz prasību sakarā ar bezdarbību.

17 — Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka tiesiska Savienība ir balstīta uz pilnīgas tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmas izveidi, kuras mērķis ir uzticēt Tiesai pārbaudīt Savienības iestāžu un struktūru tiesību aktu likumību (it īpaši skat. 2012. gada 14. jūlija spriedumu lietā C-533/10 *CIVAD* (32. punkts un tajā minētā judikatūra)).

75. Tādējādi būtu jāpiekrīt, ka pastāv divi konkurējoši tiesību aizsardzības līdzekļi, vajadzības gadījumā piekrītot piešķirt izvēles tiesības prasītājiem, kas var brīvi izvēlēties tiesību aizsardzības līdzekli, ar kuru tie vēlas apstrīdēt negatīvu lēmumu.

76. Saistībā ar šo risinājumu ir jāatgādina, ka abiem tiesību aizsardzības līdzekļiem ir kopīgs mērķis, kas izpaužas Tiesas nolēmumos kā formula, saskaņā ar kuru tie “veido vienu un to pašu tiesību aizsardzības līdzekli”¹⁸, vai kā princips, atbilstoši kuram “ar Līgumu ieviesto tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā [starp tiem] pastāv cieša saikne”¹⁹.

77. Tomēr, lai gan šiem abiem tiesību aizsardzības līdzekļiem ir kopīgs mērķis, tie ir atšķirīgi, ņemot vērā to raksturu²⁰, nosacījumus, ar kādiem tie ir pieņemami un izmantojami, kā arī – mazākā mērā – sekas, ko tie var radīt²¹. Līdz ar to es esmu pārliecināts, ka ne prasītāju interesēs, ne pareizas tiesvedības interesēs nav pieļaut pārklāšanos. Tieši pretēji, ir nepieciešams noteikt skaidru robežšķirtni starp šiem diviem tiesību aizsardzības līdzekļiem, piešķirot tiem vienam otru izslēdzošu raksturu un nodrošinot to saskaņotu līdzāspastāvēšanu, kas ir pamatota ar “sistemātisku” koncepciju²². Minētais jautājums nav tikai teorētisks, jo saistībā ar to ir jāanalizē papildinošās vai konkurējošās attiecības starp abām prasībām, kā arī to autonomijas vai atkarības pakāpe²³. Tam ir arī liela praktiska nozīme, jo no atbildes, kas uz to tiks sniegta, ir atkarīga prasītāju iespēja izmantot tiesību aizsardzības līdzekli, kas ir vispiemērotākais, lai noteiktu sodu par izdarīto pārkāpumu, ar mērķi dot priekšroku likumības pārbaudes lietderīgajai iedarbībai.

78. Pirms precīzāk novērtēt Padomes rīcību un tiesību aizsardzības līdzekli, kas ir jāizmanto, lai apstrīdētu tās likumību, es sāksu ar to, ka uzskaitīšu tiesību normas, kas reglamentē “negatīvas” rīcības pārbaudi tiesā, proti, tādas rīcības pārbaudi tiesā, ar kuru Savienības iestāde vai struktūra pauž atteikumu, un kas, kā man šķiet, izriet no pašreiz spēkā esošās Tiesas judikatūras.

a) Savienības iestādes vai struktūras noraidošas rīcības pārbaude tiesā

79. Es domāju, ka par skaidru var uzskatīt šādu priekšlikumu. Tā kā ar LESD 263. pantā paredzēto prasību atcelt tiesību aktu sods tiek noteikts par prettiesisku iestādes rīcību (i), bet ar LESD 265. pantā paredzēto prasību sakarā ar bezdarbību tiek noteikts sods par tās bezdarbību (ii), atteikums pieņemt tiesību aktu ir jāapstrīd, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu (iii).

18 — Skat. 1970. gada 18. novembra spriedumu lietā 15/70 *Chevalley*/Komisija (*Recueil*, 975. lpp., 6. punkts) un 1996. gada 26. novembra spriedumu lietā C-68/95 *T. Port* (*Recueil*, I-6065. lpp., 59. punkts), kā arī 2004. gada 1. oktobra rīkojumu lietā C-379/03 *Pérez Escobar* /Komisija (15. punkts). Šajos nolēmumos ir secināts, ka privātpersonām, kas var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu par kādu iestādes tiesību aktu, kurš nav tiem adresēts, ja šis tiesību akts tos skar tieši un individuāli, ir jābūt iespējai iesniegt prasību sakarā ar bezdarbību pret iestādi, kura nav pieņēmusi tiesību aktu, kas tos skar tādā pašā veidā.

19 — Skat. 1985. gada 22. maija spriedumu lietā 13/83 *Parlaments/Padome* (*Recueil*, 1513. lpp., 36. punkts).

20 — Atšķirībā no EOTK liguma, kurā, definējot bezdarbību kā “netiešu noraidošu lēmumu, kas, kā tiek uzskatīts, izriet [no] klusēšanas” (35. pants), tā tika padarīta par īpašu prasības atcelt tiesību aktu nosacījumu, EK ligums piešķir autonomiju prasībai sakarā ar bezdarbību, definējot to kā tādu, kuras mērķis ir “likt konstatēt” Līguma pārkāpumu, kas izriet no atturēšanās pieņemt lēmumu (EK liguma 175. pants, jaunajā redakcijā EKL 232. pants, kas tagad ir LESD 265. pants).

21 — Šis sekas nav būtiski atšķirīgas un turklāt ir precīzētas vienā tiesību normā, proti, LESD 266. panta pirmajā daļā, kurā ir noteikts, ka attiecīgajai iestādei “ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Tiesas spriedumu”. Tomēr, kaut arī tiesību akta atcelšana izraisa tūlītēju šī akta izzušanu no tiesību sistēmas ar atpakaļejošu spēku, iestādes bezdarbības konstatācija, neizraisot tūlītējas izmaiņas tiesiskajā situācijā, uzliek attiecīgajai iestādei pienākumu pieņemt tiesību aktu, ko tā bija atteikusies pieņemt.

22 — Šajā jautājumā skat. it īpaši F. Berrod [doktora] disertāciju *La systématique des voies de droit communautaires*, Dalloz, Parīze, 2003; Ritleng, D., *Pour une systématique des contentieux au profit d'une protection juridictionnelle effective*, “Mélanges en hommage à Guy Isaac: 50 ans de droit communautaire”, PU Toulouse, 2004, 735. lpp., un Lenaerts, K., *La systématique des voies de recours dans l'ordre juridique de l'Union européenne*, “Mélanges en hommage à Georges Vandensanden”, Bruylant, Brisele, 2008, 257. lpp.

23 — Šajā ziņā skat. F. Berrod [doktora] disertāciju, minēta iepriekš, Nr. 388, 356. lpp., un Nr. 392, 359. lpp. Šis autors starp abām prasībām pastāvošo dialektisko spriedzi išumā raksturo, atsaucoties uz “nedalāmu saikni”, kas tās vieno, vienlaikus uzsverot, ka tomēr pastāv prasības sakarā ar bezdarbību “eksistenciāla autonomija” attiecībā pret prasību atcelt tiesību aktu.

i) Ar LESD 263. pantā paredzēto prasību atcelt tiesību aktu iestāde tiek sodīta par prettiesisku rīcību

80. Saskaņā ar LESD 263. pantu Tiesa kontrolē iestāžu tiesību aktu, tostarp Padomes tiesību aktu, kas nav ieteikumi vai atzinumi, likumību.

81. Lai par tiesību aktu varētu celt prasību atcelt tiesību aktu, ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem.

82. Pirmkārt, kādai no Savienības iestādēm faktiski ir jābūt pieņēmušai tiesību aktu, proti, “tiesību normu”.

83. Otrkārt, no pastāvīgās judikatūras, kas ir izstrādāta, izskatot dalībvalstu vai iestāžu iesniegtās prasības atcelt tiesību aktu, izriet, ka apstrīdami tiesību akti LESD 263. panta nozīmē ir “visi iestāžu pieņemti noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas”²⁴. Ja prasību atcelt tiesību aktu fiziska vai juridiska persona ir iesniegusi par tai adresētu tiesību aktu, tiesību akta radītajām saistošajām tiesiskajām sekām ir jābūt tādām, kas var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko situāciju²⁵.

84. Saistošu tiesisko seku kritērijs ir īpaši svarīgs, ja ir jānovērtē, vai apstrīdams ir starpposma tiesību akts, kas ir pieņemts administratīvajā procedūrā, kurai ir vairāki posmi. Principā, lai tiesību akts būtu apstrīdams, tam ir jābūt galīgam. Saskaņā ar Tiesas izmantoto formulējumu tam ir jābūt “[iestādes] gribas galīgajai izpaušmei”²⁶, līdz ar to par apstrīdamiem aktiem nevar uzskatīt starpposma tiesību aktus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, piemēram, aktus, kuros ir pausts iestādes pagaidu viedoklis²⁷.

85. Tādējādi tā atzina, ka regulas priekšlikumu, ko Komisija ir iesniegusi Padomei, nevar uzskatīt par apstrīdamu tiesību aktu, jo tas ir tikai starpposma tiesību akts, kura mērķis ir tikai sagatavot galīgā tiesību akta pieņemšanu, nepaužot galīgo nostāju, ko apstiprinās Padome²⁸.

86. Savukārt par starpposma tiesību aktu, kas rada “autonomas tiesiskās sekas”, ir jābūt iespējai iesniegt prasību atcelt tiesību aktu²⁹.

87. Visbeidzot ir jāprecizē, ka, lai gan par starpposma pasākumiem, kuriem nav lēmuma rakstura, nevar iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, uz iespējamiem pārkāpumiem, kas ar tiem ir saistīti, tomēr var atsaukties, lai pamatotu prasību, kas ir vērsta pret galīgo ar tiem sagatavoto tiesību aktu³⁰.

ii) Ar LESD 265. pantā paredzēto prasību sakarā ar bezdarbību iestāde tiek sodīta par bezdarbību

88. LESD 265. pantā ir noteikts, ka tad, ja Parlaments, Eiropadome, Padome, Komisija vai Eiropas Centrālā banka nepieņem lēmumu, tādējādi pārkāpjot Līgumus, citas Savienības iestādes un dalībvalstis var vērsties Tiesā, lai konstatētu šo pārkāpumu.

24 — Skat. 2011. gada 13. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-463/10 P un C-475/10 P *Deutsche Post* un Vācija/Komisija (Krājums, I-9639. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 — Skat. 2012. gada 14. maija rīkojumu lietā C-477/11 P *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)*/Komisija (51. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 — Skat. 1963. gada 5. decembra spriedumu apvienotajās lietās 23/63, 24/63 un 52/63 *Henricot* u.c./Augstā iestāde (*Recueil*, 439. lpp., 455. lpp.).

27 — Skat. it īpaši spriedumu lietā *IBM*/Komisija (minēts iepriekš, 10. punkts), kā arī rīkojumu lietā *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)*/Komisija (minēts iepriekš, 55. un 56. punkts).

28 — Vispārējās tiesas 1997. gada 15. maija rīkojums lietā T-175/96 *Berthu*/Komisija (*Recueil*, II-811. lpp., 21. un 22. punkts).

29 — Skat. rīkojumu lietā *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)*/Komisija (minēts iepriekš, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 — Skat. spriedumu lietā *IBM*/Komisija (minēts iepriekš, 12. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2012. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-264/10 un T-266/10 Spānija/Komisija (13. punkts).

89. Prasību sakarā ar bezdarbību var iesniegt arī jebkura fiziska vai juridiska persona, kas pārmet Savienības iestādei vai struktūrai, ka tā nav attiecībā uz to pieņēmusi citu tiesību aktu kā tikai ieteikumu vai atzinumu.

90. Šī prasība ir pieņemama tikai tad, ja attiecīgā iestāde vai struktūra iepriekš ir bijusi aicināta rīkoties un ja, beidzoties divu mēnešu termiņam no šī uzaicinājuma, šī iestāde vai struktūra nav “paudusi nostāju”.

91. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība sakarā ar bezdarbību “ir pamatota ar ideju, ka par [apšaubīto iestādes] prettiesisko bezdarbību var vērsties Tiesā, lai tā atzītu, ka šāda bezdarbība ir pretrunā Līgumam, ja attiecīgā iestāde nav novērsusi šo bezdarbību”³¹.

92. Šī noteikuma salīdzināšana ar prasību atcelt tiesību aktu priekšmetu ļauj atklāt robežšķirtni starp abiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuru mērķis ir nodrošināt Savienības iestāžu rīcības likumības tiešu pārbaudi. Kaut gan ar prasību atcelt tiesību aktu tiek piemērots sods par gribas izpaušmi, kam piemīt tiesību akta, kurš rada saistošas tiesiskas sekas, forma, ar prasību sakarā ar bezdarbību tieši pretēji tiek piemērots sods par iestādes prettiesisku bezdarbību. Citiem vārdiem sakot, likumības pārbaude tiek veikta, izskatot prasību atcelt tiesību aktu, ja attiecīgā iestāde ir vainojama darbībā, un izskatot prasību sakarā ar bezdarbību, ja tā ir vainojama bezdarbībā.

93. No šīs *summa divisio* var izsecināt atbildi uz jautājumu, kāda prasība ir jāiesniedz par noraidošu lēmumu.

iii) Atteikums pieņemt tiesību aktu ir jāapstrīd, ceļot prasību atcelt tiesību aktu

94. Kaut arī acīmredzami skaidro atšķirību starp prasību atcelt tiesību aktu un prasību sakarā ar bezdarbību neskaidru padara konceptuālās atšķirības starp prasības sakarā ar to bezdarbību definīciju, kas ir ietverta EOTK līgumā, un to, kura ir ietverta EEK līgumā³², izskatot jautājumu par to, kuru tiesību aizsardzības līdzekli var izmantot, lai atklātu prettiesiskumu, kas ir saistīts ar negatīvu lēmumu, manuprāt, tomēr skaidri var secināt, ka atteikums ir tiesību akts, par kuru var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu.

95. Atteikums pieņemt lēmumu ir līdzvērtīgs lēmumam, jo tas ir gribas izpaušme, pat ja tā ir negatīva, un noraidošam lēmumam ir piemērojami tie paši noteikumi par kompetenci un formu, kas pozitīvam lēmumam.

96. Judikatūra skaidri atbilst šai pielīdzināšanas loģikai, un daudzos spriedumos prasība atcelt tiesību aktu, kas ir iesniegta par noraidošiem lēmumiem, ir atzīta par pieņemamu³³.

31 — Skat. 1993. gada 16. februāra spriedumu lietā C-107/91 *ENU/Komisija* (*Recueil*, I-599. lpp., 10. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 — Īpaši ir jānorāda, ka tāpēc, ka EOTK līgumā klusēšana ir pielīdzināta netiešam noraidošam lēmumam, ir paplašināta [piemērošanas joma], lai ar prasību sakarā ar bezdarbību aptvertu ikvienu, pat tiešu noraidošu lēmumu. Saistībā ar šo jautājumu skat. Soldatos, P., “L'introuvable recours en carence devant la Cour de justice des Communautés européennes”, *Cahiers de droit européen*, 1969, 316. un nākamās lappuses.

33 — Skat. it īpaši 1961. gada 23. februāra spriedumu lietā 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Augstā iestāde* (*Recueil*, I. lpp.), 1988. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās 166/86 un 220/86 *Irish Cement/Komisija* (*Recueil*, 6473. lpp.) par sūdzības par atbalsta piešķiršanu noraidīšanu, 2004. gada 9. decembra spriedumu lietā C-123/03 P *Komisija/Greencore* (Krājums, I-11647. lpp.) par Komisijas atteikšanos maksāt nokavējuma procentus par atmaksāto naudas soda summu un 2010. gada 18. novembra spriedumu lietā C-322/09 P *NDSHT/Komisija* (Krājums, I-11911. lpp.) par lēmumu atteikties uzsākt oficiālu izmeklēšanas procedūru valsts atbalsta jomā.

97. Tomēr *obiter dictum*, kas ir ietverts Tiesas 1988. gada 27. septembra spriedumā lietā Parlaments/Padome³⁴, tā atzina, ka par to, ka Padome neiesniedz budžeta projektu, Parlaments var celt prasību sakarā ar bezdarbību, nosakot, ka “par atteikumu rīkoties, lai cik skaidrs tas būtu, var celt prasību Tiesā, pamatojoties uz 175. pantu, ja ar to netiek izbeigta bezdarbība”³⁵. Šis formulējums, ko doktrīnā varēja kvalificēt kā “noslēpumainu”³⁶, vairāk ir izskaidrojams ar apsvērumiem, kas ir saistīti ar Parlamenta aktīvu leģitīmāciju, nevis ar vēlmi paplašināt prasības sakarā ar bezdarbību piemērošanas jomu. Turklāt vēlākā judikatūrā ir pausta tradicionālāka nostāja³⁷.

98. Turklāt, lai noskaidrotu, vai noraidošs lēmums ir apstrīdams tiesību akts, judikatūrā ir paredzēta nošķiršana atkarībā no tā, vai noraidītais akts varēja radīt galīgas tiesiskas sekas. Tādējādi Tiesa vairākkārt ir atzinusi, ka tad, ja tiesību akts ir negatīvs, šis lēmums ir jāvērtē atkarībā no tā lūguma priekšmeta, uz kuru ar to ir sniegta atbilde³⁸. Šis mazliet neizprotamais formulējums, kam ir iespējami vairāki redakcionāli varianti³⁹, patiesībā saistībā ar negatīviem lēmumiem izskaidro šādu priekšlikumu. Par atteikumu pieņemt tiesību aktu var celt prasību atcelt tiesību aktu, ja šādu prasību varētu celt par tiesību aktu, ko iestāde ir atteikusies pieņemt. Tādējādi, ja akts, ko [iestāde] ir atteikusies pieņemt, var radīt galīgas tiesiskas sekas, par atteikumu var celt prasību. Savukārt, ja tiesību akts, kura pieņemšana tika atteikta, nerada šādas sekas, par atteikumu to pieņemt nevar vērsties Tiesā, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu.

99. Tādējādi atteikums rīkoties ir jāapstrīd, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu, neatkarīgi no formas, kādā tas ir pausts.

100. Tā tas, pirmkārt, ir tieša noraidījuma gadījumā. Ja iestāde atbild ar tiešu noraidošu lēmumu, nevar iesniegt prasību sakarā ar bezdarbību, jo prasītājam LESD noteiktajā termiņā ir tiesības iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, kas tam ļauj panākt, ka tiek konstatēts iestādes pieņemta tiesību akta prettiesiskums.

101. Tiešs noraidījums var izpausties divās dažādās formās.

102. Vispirms, runa var būt par skaidru un vienkāršu atteikumu pieņemt lūgto lēmumu⁴⁰.

34 — Lieta 302/87 (*Recueil*, 5615. lpp.).

35 — 17. punkts.

36 — Skat. Simon, D., *Le système juridique communautaire*, PUF, Parīze, 2. izd., 1998, Nr. 379, 402. lpp.

37 — Skat. spriedumu lietā *NDSHT/Komisija* (minēts iepriekš, 44.–56. punkts).

38 — Skat. 1972. gada 8. marta spriedumu lietā 42/71 *Nordgetreide/Komisija* (*Recueil*, 105. lpp., 5. punkts), kas attiecās uz Komisijas atteikšanos grozīt to produktu sarakstu, attiecībā uz kuriem varēja piemērot kompensāciju mehānismu. Šajā pašā ziņā skat. 1992. gada 24. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-15/91 un C-108/91 *Buckl u.c./Komisija* (*Recueil*, I-6061. lpp., 22. punkts), kas attiecās uz Komisijas atteikšanos atjaunot nodevu, kura tika piemērota atsevišķu lauksaimniecības produktu importam. Skat. arī 2006. gada 6. aprīļa rīkojumu lietā C-408/05 P *GISTI/Komisija* (10. punkts), kā arī 2011. gada 15. decembra rīkojumu lietā C-411/11 P *Altner/Komisija* (7. punkts un tajā minētā judikatūra) par Komisijas atteikšanos uzsākt procedūru pienākumu neizpildes konstatēšanai. Šajā pēdējā rīkojumā tas, ka par šo atteikumu nav celta prasība atcelt tiesību aktu, ir izskaidrots ar to, ka ir izslēgta iespēja celt individuālu prasību par tiesību aktiem, kas Komisijai varētu būt jāpieņem procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kura ir reglamentēta LESD 258. pantā, ciktāl šie akti ir adresēti dalībvalstīm, nevis individuāliem adresātiem. Parasti šādas prasības izslēgšanai tiek sniegti divi citi izskaidrojumi, proti, tas, ka Komisijas izdotajiem argumentētajiem atzinumiem nav saistošu tiesisku seku un ka Komisijai ir atzīta rīcības brīvība, gan lai novērtētu pienākumu neizpildes esamību, gan lai uzsāktu procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi. Šis pēdējais izskaidrojums, man šķiet, ir balstīts uz to, ka ir sajaukts pieņemamības nosacījums un materiāltiesiskais nosacījums. Tam, ka attiecīgajai iestādei ir rīcības brīvība, vajadzētu izraisīt nevis prasības atcelt tiesību aktu (gadījumā, ja ir tieši noraidīts lūgums iesniegt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi) vai prasības sakarā ar bezdarbību (gadījumā, ja nav pausta nostāja pēc pieprasījuma celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi) nepieņemamību, bet gan padarīt to par nepamatotu, aizliedzot uzskatīt, ka iestādes tiesību akts vai atturēšanās rīkoties ir prettiesiski.

39 — Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Buckl u.c./Komisija* ir minēts vērtējums atkarībā no prasības “rakstura”, bet iepriekš minētajā spriedumā lietā *Nordgetreide/Komisija* ir analizēts tās “priekšmets”.

40 — Skat. it īpaši 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-312/00 P *Komisija/Camar un Tico* (*Recueil*, I-11355. lpp.) par prasību atcelt tiesību aktu, kas ir iesniegta par Komisijas atteikumu pieņemt regulu atbilstoši Padomes 1993. gada 13. februāra Regulas (EEK) Nr. 404/93 par banānu tirgus kopīgo organizāciju (OV L 47, 1. lpp.) 16. panta 3. punktam, lai pielāgotu tarifu kvotu, kas ir paredzēta Regulas Nr. 404/93 18. pantā, lai novērstu 1997. un 1998. gadā notikušo ārkārtejo plūdu ietekmi uz banānu ražošanu Somālijā.

103. Pēc tam runa var būt par tāda tiesību akta pieņemšanu, kas ir pretējs tam, kādu bija lūgts pieņemt. Šajā gadījumā pieņemto lēmumu nevar apstrīdēt, iesniedzot prasību sakarā ar bezdarbību, jo saskaņā ar vairākos spriedumos sniegto paskaidrojumu šī prasība “attiecas uz bezdarbību, kas izpaužas kā lēmuma nepieņemšana vai nostājas neformulēšana, nevis tāda akta pieņemšana, kurš atšķiras no tā, ko būtu vēlējušās panākt ieinteresētās personas vai ko tās būtu uzskatījušas par vajadzīgu”⁴¹.

104. Tiesa 1992. gada 23. janvāra spriedumā lietā Komisija/Padome⁴², kas tika taisīts pēc prasības atcelt tiesību aktu, kuru Komisija bija iesniegusi par Padomes regulu, ar ko tika labots Kopienų ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojums un pensijas un pielāgoti ar šo atalgojumu un šīm pensijām saistītie korekcijas koeficienti, uzskatīja, ka tiesību akta pieņemšanu, prettiesiski neiestrādājot Komisijas priekšlikumu, varēja apstrīdēt, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu. Lietā, kurā tika taisīts minētais spriedums, konstatējot, ka Komisijas priekšlikums attiecās uz īpaša korekcijas koeficienta ieviešanu Minhenei (Vācija) un ka regulā, ko Padome pieņēma, pamatojoties uz šo priekšlikumu, nebija ietverti noteikumi šajā ziņā, Tiesa no tā secināja, ka Komisijai bija tiesības iesniegt prasību atcelt šo regulu, ja tā uzskatīja, ka šīs bezdarbības dēļ Padome nebija izpildījusi savu pienākumu, kas ir noteikts EEK līgumā⁴³. Tādējādi, ja iestāde ir rīkojusies, bet nav pieņēmusi daļu no piedāvātā pasākuma, par no tā izrietošo pārkāpumu saskaņā ar šo nolēmumu var panākt sodīšanu, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu⁴⁴.

105. Otrkārt, tāpat tas ir netieša noraidoša lēmuma gadījumā, attiecībā uz kuru tomēr ir būtiski precizēt, ka netiešs lēmums var izrietēt no iestādes klusēšanas vai no bezdarbības tikai ar nosacījumu, ka Savienības tiesību normā tas skaidri ir paredzēts. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, “nepastāvot skaidrām tiesību normām, kas nosaka termiņu, kura beigās uzskata, ka iestāde, kam ir jāpauž sava nostāja, ir pieņēmusi netiešu lēmumu, un kurās ir noteikts šī lēmuma saturs, iestādes klusēšanu vien nevar pielīdzināt lēmumam, neapšaubot Līgumā izveidoto tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu”⁴⁵. Tomēr “īpašos apstākļos [...] iestādes klusēšanu vai bezdarbību izņēmuma kārtā var uzskatīt par netiešu noraidošu lēmumu”⁴⁶.

106. Šie kopumā ir galvenie principi, kas reglamentē prasības pret negatīviem lēmumiem.

107. Vēl ir jāizdara šādi divi precizējumi.

108. Pirmkārt, ir svarīgi norādīt, ka lēmuma nepieņemšana vajadzīgā balsu vairākuma neesamības dēļ nav līdzvērtīga atteikumam pieņemt lēmumu.

41 — Skat. 1971. gada 13. jūlija spriedumu lietā 8/71 *Deutscher Komponistenverband*/Komisija (*Recueil*, 705. lpp., 2. punkts). Šis formulējums identiski tika pārņemts iepriekš minētajos spriedumos lietā *Irish Cement*/Komisija (17. punkts), lietā *Buckl* u.c./Komisija (17. punkts) un lietā *ENU*/Komisija (10. punkts). Skat. arī Vispārējās tiesas 2010. gada 17. novembra rīkojumu lietā T-61/10 *Victoria Sánchez*/Parlaments un Komisija (38. punkts).

42 — Lieta C-301/90 (*Recueil*, I-221. lpp.).

43 — 14. punkts.

44 — Secinājumu, ko ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*] sniedza lietā, kurā tikai taisīts minētais spriedums, 11. punktā viņš norāda, ka, pat ja var šķist neparasti lūgt atcelt regulu, ciktāl tajā nav ietverts kāds konkrēts noteikums, problēma būtībā ir viena un tā pati neatkarīgi no tā, “vai regula ir prettiesiska tāpēc, ka tajā ir ietverts konkrēts noteikums, vai tāpēc, ka šāds noteikums tajā nav ietverts”. Šie paskaidrojumi mani pilnībā nepārliecina. Šādā gadījumā prettiesiskums ir saistīts nevis ar pieņemto regulu, kas pati par sevi nav prettiesiska, bet izriet no lēmuma nepieņemšanas. Turklāt tāda noteikuma pieņemšana, kas atšķiras no tā, kādu bija lūgts pieņemt, un noteikuma nepieņemšana, manuprāt, ir divas dažādas lietas. Ja otro pielīdzina pirmajam, tas nozīmē, ka daļēja atturēšanās pieņemt lēmumu par lūgumu ir jāuzskata par netiešu noraidījumu, kas, kā man šķiet, nav iespējams šo secinājumu 105. punktā norādītā iemesla dēļ.

45 — Skat. 2000. gada 13. decembra rīkojumu lietā C-44/00 P *Sodima*/Komisija (*Recueil*, I-11231. lpp., 24. punkts). Skat. arī spriedumu lietā *Komisija/Greencore* (minēts iepriekš, 45. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2011. gada 24. marta rīkojumu lietā T-36/10 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājums, II-1403. lpp., 38. punkts) un 2012. gada 13. novembra rīkojumu lietā T-278/11 *ClientEarth* u.c./Komisija (32. punkts). Šajos abos rīkojumos ir piedāvāts tipisks tādas tiesību normas piemērs, kurā iestādes atbildes nesniegšana paredzētajā termiņā ir pielīdzināta negatīvai atbildei. Runa ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 8. panta 3. punktu, kurā ir paredzēts, ka, ja iestāde nesniedz atbildi uz atkārtoto pieteikumu piešķirt piekļuvi dokumentiem paredzētajā termiņā, “ir uzskatāms, ka atbilde ir noraidoša”. Tomēr šāda veida rīka izvēle ir raksturīga civildienesta tiesību jomai, pat ja tā ir sastopama citās jomās. Atšķirīgu ieskatu gūšanai skat. Mariatte, F., un Muñoz, R., *Contentieux de l'Union européenne/2 – Carence – Responsabilité*, Lamy Axe droit, Parīze, 2011, 29. lpp.

46 — Spriedums lietā *Komisija/Greencore* (minēts iepriekš, 45. punkts). Man nav zināms neviens Tiesas vai Vispārējās tiesas nolēmums, kurā būtu piemērots šis izņēmums, konstatējot ārkārtas apstākļu esamību.

109. 2004. gada 13. jūlija spriedums lietā Komisija/Padome⁴⁷, kas tika taisīts lietā, kura attiecās uz stabilitātes un izaugsmes pakta īstenošanu, raksturo šo atšķirību. Tā kā Komisija Tiesā bija iesniegusi prasību atcelt tiesību aktu, kas bija vērsta pret to, ka Padome “nebija pieņēmusi” formālus instrumentus, kuri bija ietverti ieteikumos, ko tā bija sagatavojusi atbilstoši EKL 104. panta 8. un 9. punktam⁴⁸, lai liktu Vācijas Federatīvajai Republikai un Francijas Republikai samazināt to valsts budžeta deficītu, Tiesa uzskatīja, ka prasība bija nepieņemama, ciktāl minētā nepieņemšana izrietēja no tā, ka nebija balsu vairākuma, kāds ir vajadzīgs, lai pieņemtu lēmumu šajā ziņā. Tiesa turklāt norādīja, ka nevienā Savienības tiesību normā nebija noteikts termiņš, kura beigās netiešs lēmums būtu uzskatāms par pieņemtu, un nebija noteikts šī lēmuma saturs⁴⁹.

110. Jāpiebilst, ka man nešķiet, ka uz 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā *Eurocoton u.c./Padome*⁵⁰, kurā Tiesa atzina, ka tas, ka Padome nepieņēma regulas priekšlikumu, ar ko tika ieviesti galīgie dempinga maksājumi, bija apstrīdams tiesību akts, nevar atsaukties par labu pretējam viedoklim. Pat ja tas var radīt neskaidrības, jo tas ļauj domāt, ka balsošana vien ir “nostājas paušana”, kaut arī regulas pieņemšanai vajadzīgais balsu vairākums nav iegūts⁵¹, man šķiet, ka šis spriedums, kurā ir ņemtas vērā antidempinga procedūras īpatnības, galvenokārt ir izskaidrojams ar to, ka šīs procedūras ietvaros pastāv termiņš, pēc kura Padomei vairs nav tiesību pieņemt Komisijas priekšlikumu, līdz ar to priekšlikuma nepieņemšanu paredzētajā termiņā varēja uzskatīt par netiešu noraidījumu⁵².

111. Otrkārt, kā tam piekrīt Komisija un Padome, no pastāvīgās judikatūras par prasību atcelt tiesību aktu pieņemamību izriet, ka, lai kvalificētu apstrīdētos tiesību aktus, ir jāņem vērā pati šo tiesību aktu būtība, kā arī to autoru nodoms⁵³.

112. Tieši ņemot vērā iepriekš minētos principus, es noteikšu, kāda prasība ir jāiesniedz par Padomes rīcību, cenšoties noskaidrot, vai šī rīcība ir apstrīdams tiesību akts.

b) Padomes rīcības vērtējums

113. Vai apstrīdētais “lēmums”, ar kuru Padome nolēma nepieņemt regulas priekšlikumu, kas tika iesniegts, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, ir lēmums, kuru var apstrīdēt, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu?

114. Pēc manām domām, uz šo jautājumu neapšaubāmi ir jāatbild apstiprinoši.

115. Vispirms ir jānorāda, ka, sagrozot pati savu lēmumu, Padome apgalvo, ka tā neesot veikusi nekādas darbības attiecībā uz regulas priekšlikumu, ko tā neesot ne grozījusi, ne galīgi noraidījusi, bet tikai esot izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā nevarēja to pieņemt. Apstrīdētajā lēmumā, kurā nebūt nav ietverts vienkāršs paskaidrojošs izklāsts, ir ietverta rezolūtīvā daļa, saskaņā ar kuru Padome “nolemj nepieņemt Komisijas priekšlikumu”.

116. Tādējādi Padomes pieņemtajam tiesību aktam patiešām piemīt lēmuma raksturs.

47 — Lieta C-27/04 (Krājums, I-6649. lpp.).

48 — LESD 126. panta 8. un 9. punkts.

49 — Šī sprieduma 32. punkts.

50 — Lieta C-76/01 P (*Recueil*, I-10091. lpp.).

51 — 58. un 59. punkts.

52 — 64. punkts.

53 — 2008. gada 17. jūlija spriedums lietā C-521/06 P *Athinaiki Techniki*/Komisija (Krājums, I-5829. lpp., 42. punkts).

117. Turklāt šim aktam piemīt galīgs raksturs, jo ar to tiek pabeigts Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju, kā arī ar šo atalgojumu un ar šīm pensijām saistīto korekcijas koeficientu korigēšanas process atbilstoši “parastajai” metodei attiecībā uz 2011. gadu, un ir jāprecizē, ka Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Padomes regula ir jāpieņem “pirms katra gada beigām”. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Padomes arguments, saskaņā ar kuru runa bija par pagaidu nogaidošu atbildi, ir pilnīgā pretrunā gan apstrīdētā lēmuma pamatojumam, gan nostājai, ko šī iestāde aizstāv šajā tiesvedībā. Kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 14. apsvēruma, Padome uzskatīja, ka varēja īstenot tikai Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto procedūru, lai ņemtu vērā ekonomikas krīzi. Padome uzskata, ka tādējādi nekādā ziņā runa nav par iespējamu procedūras atsākšanu, īpaši gadījumā, ja Komisijai izdotos to pārliecināt, ka nav iespējams īstenot izņēmuma klauzulu. Tādējādi Padome skaidri pauda savu vēlmi galīgi atteikties no “parastās” metodes procedūras, kas ir paredzēta Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā, par labu īpašai procedūrai, kas ir paredzēta minētā pielikuma 10. pantā būtiskās ekonomiskās krīzes gadījumā.

118. Man šķiet, ka Vācijas Federatīvās Republikas arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums bija tikai starpposms procedūrā, ko Komisija bija uzsākusi, lai noteiktu ikgadējo atalgojuma korekciju, ir pamatots ar to, ka ir sajauktas abu veidu procedūras, kas viena otru izslēdz, kā to pamatoti norāda Nīderlandes Karaliste.

119. Tā kā Padome savu argumentu pamato ar to, kādā veidā ir formulēts apstrīdētais lēmums, ir jāpiebilst, ka piedāvātā nošķiršana starp lēmumu “nepieņemt” un lēmumu “noraidīt” man šķiet drīzāk maldinoša, nevis atjautīga. Padome nevis atturējās paust nostāju par regulas priekšlikumu, jo, piemēram, nebija iegūts vajadzīgais balsu vairākums, bet pieņēma lēmumu, kas ir līdzvērtīgs skaidram un vienkāršam regulas priekšlikuma noraidījumam.

120. Turklāt ir jānorāda, ka tiesību akts, ko Padome atteicās pieņemt, ir regula, kas, ja tā būtu pieņemta, acīmredzami būtu radījusi saistošas tiesiskas sekas gan attiecībā uz Savienības iestādēm, gan attiecībā uz ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kam kopš 2011. gada 1. jūlija ir liegts palielinājums, uz ko viņiem būtu bijušas tiesības, ja Padome būtu pieņēmusi regulas priekšlikumu.

121. Visbeidzot Komisijas arguments, saskaņā ar kuru bija jānošķir divas regulas priekšlikuma daļas, jo atteikums saistībā ar korekcijas koeficientu korigēšanu, ja nav sniegts pamatojums, būtu jāuzskata par prettiesisku atturēšanos rīkoties, manuprāt, izriet no tā, ka ir sajaukta pamatojuma nenorādīšana lēmumā un lēmuma nepieņemšana.

122. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, prasība atcelt tiesību aktu ir jāatzīst par pieņemamu, bet prasība sakarā ar bezdarbību ir jāatzīst par nepieņemamu.

B – Par prasības lietā C-63/12 pamatotību

1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi

a) Ievada piezīmes

123. Komisijas prasībai atcelt tiesību aktu (lieta C-63/12) un Padomes prasībai (lieta C-66/12) nav viens un tas pats priekšmets, jo pirmā ir vēsta pret apstrīdēto lēmumu, bet ar otru ir apstrīdēti divi no trim Komisijas sagatavojošiem aktiem⁵⁴.

54 — Paziņojums un regulas priekšlikums.

124. Tomēr ir skaidrs un lietas dalībnieki to neapstrīd, ka kritika pēc būtības, ko Padome ir paudusi iesniegtajā prasībā, ir identiska pamatiem, kurus šī iestāde ir izvirzījusi pēc būtības savai aizstāvībai pret Komisijas prasību atcelt tiesību aktu.

125. Kā Padome to ir minējusi savā iebildumu rakstā lietā C-63/12, jautājums pēc būtības, kas ir uzdots abās lietās, ir, vai bija izpildīti nosacījumi izņēmuma klauzulas piemērošanai. Turklāt prasības pieteikumos un procesuālajos rakstos, ko lietas dalībnieki ir iesnieguši šajā lietā, bieži ir atsauce uz argumentiem, kas ir izvirzīti lietā C-66/12.

126. Kaut arī šis pamatu izklāsta veids, daļēji atsaucoties uz pievienotajiem dokumentiem, man nešķiet tāds, kas liktu apšaubīt to pieņemamību, tas, manuprāt, ļauj un pat rada vajadzību vispārīgi pārbaudīt visus šos argumentus.

127. Tāpat, kaut arī turpmākā analīze ir veltīta prasības lietā C-63/12 pamatotības pārbaudei, tajā tiks ņemta vērā arī argumentācija, ko lietas dalībnieki ir pauduši saistībā ar prasību lietā C-66/12.

b) Argumenti prasības pamatošanai

i) Komisija

128. Komisija pārmet Padomei, ka tā ir atteikusies koriģēt, pirmkārt, atalgojumu un pensijas un, otrkārt, korekcijas koeficientus.

– Atteikums koriģēt atalgojumu un pensijas

129. Galvenokārt Komisija izvirza pamatu, kam ir divas daļas, no kurām pirmā ir balstīta uz pilnvaru nepareizu izmantošanu un otrā – uz Padomes kompetences robežu neievērošanu⁵⁵.

130. Šī pamata pirmajā daļā, kas ir pamatota ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. un 10. panta pārkāpumu, tā apgalvo, ka Padome ir ļaunprātīgi izmantojusi procedūru un ir pārkāpusi institucionālā līdzsvara principu, uzskatot, ka minētā pielikuma 10. pantā paredzētie nosacījumi bija izpildīti, un tādējādi atsakoties pieņemt priekšlikumu koriģēt atalgojumu un pensijas, kaut gan tā tai nebija iesniegusi priekšlikumu, pamatojoties uz šo pantu, un šajā tiesību normā paredzētais ārkārtas pasākums ir jāpieņem Parlamentam kopā ar Padomi.

131. Minētā pamata otrajā daļā Komisija piebilst, ka Padome, kurai nebija nekādas rīcības brīvības, ir pārkāpusi Civildienesta noteikumu 65. pantu, atsakoties pieņemt regulas priekšlikumu, un ka, lai gan tā uzskatīja, ka tā nepamatoti neiesniedza priekšlikumu atbilstoši Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantam, tā saistībā ar strīdu varēja vērsties Tiesā, vajadzības gadījumā lūdzot noteikt pagaidu pasākumus. Turklāt, atkāpjoties no regulas priekšlikuma, Padome esot pārkāpusi *patere legem quam ipse fecisti* principu.

132. Pakārtoti Komisija apgalvo, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārkāpjot izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumus. Tā uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir norādīts “nepietiekams un kļūdainš” pamatojums, jo nav izpildīti izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumi.

55 — Skat. galvenā pamata, kas ir ietverts starp Komisijas prasības pieteikuma 38. un 39. punktu, nosaukumu.

133. Atgādinot, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir plaša rīcības brīvība jomās, kurās ir nepieciešams sarežģīts ekonomisks vai sociāls vērtējums⁵⁶, tā norāda, ka izraudzījās piecpadsmit vispārārtzītus, it īpaši pašu dalībvalstu atzītus, ekonomikas rādītājus un ka laikposma no 2010. gada 1. jūlija līdz 2011. gada novembra sākumam izvēle sava vērtējuma veikšanai ir pamatota, jo pēkšņa situācijas pasliktināšanās noteikti tiek konstatēta diezgan īsā laika posmā.

134. Tā piebilst, ka metodes piemērošana izraisītu to, ka Savienības ierēdņiem nāktos ciest no dažu valsts ierēdņu pirktpējas samazināšanās, un uzskata, ka ir analizējusi valsts finanšu stāvokļa pasliktināšanos, uz ko ir atsaukusies Padome un ko nevarētu uzskatīt par “pēkšņu”, kaut gan tā attiecas uz laikposmu pirms ekonomiskās aktivitātes krasās lejupslīdes 2008. un 2009. gadā.

135. Komisija arī apgalvo, ka ir iekļāvusi izaugsmes prognozes lejuvērsto korekciju, kas bija atspoguļota dalībvalstu lēmumos par algām valsts publiskajā sektorā, un ir analizējusi kredītresursu trūkumu, kas pastāv vismaz kopš 2008. gada, ja ne 2007. gada. Attiecībā uz aktīvu cenas pazemināšanos tā uzskata, ka Padomei esot bijis jāpaskaidro šī elementa atbilstība, kas esot daļa no parastā ekonomiskās aktivitātes cikla un esot ārkārtīgi mainīga. Tā uzskata, ka bezdarba līmeņa svārstības 2011. gadā vairs nevar pierādīt būtisku un pēkšņu ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos.

– Atteikums koriģēt korekcijas koeficientus

136. Kā uzskata Komisija, korekcijas koeficientu korekcija atšķiras no atalgojuma korekcijas, jo otrā, kas tiek veikta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 65. pantu, ir saistīta ar atalgojuma vispārējā apmēra korekciju salīdzinājumā ar Briseli (Beļģija) (“izmaiņas laikā”), bet pirmā, kas tiek veikta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 64. pantu, paredz saglabāt vienlīdzīgu attieksmi pēc būtības starp ierēdņiem un pensionāriem neatkarīgi no to darba vietas vai dzīvesvietas Savienībā (“izmaiņas telpā”).

137. Komisija pārmet Padomei, ka, atsakoties koriģēt korekcijas koeficientus, tā no jauna esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. un 3. pantu, kā arī to 64. pantu un neesot pamatojusi savu lēmumu, jo tā pamatojums attiecas tikai uz atalgojuma un pensiju korekciju un kā juridiskais pamats ir norādīts Civildienesta noteikumu 65. pants, neminot to 64. pantu.

ii) Parlaments

138. Parlaments piekrīt Komisijas analīzei. Tas īpaši uzskata, ka Padome ir pārkāpusi savas kā viena no likumdevējiem prerogātas, jo, pieņemot apstrīdēto lēmumu, tā patiesībā piemēroja Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, kaut gan izņēmuma klauzulas izmantošanai ir jāisteno parastā likumdošanas procedūra.

139. Tas vēlas uzsvērt negatīvo ietekmi uz institucionālo līdzsvaru, kas izriet no pilnvaru pārsniegšanas, kurā ir vainojama Padome, kas, atkāpjoties no Civildienesta noteikumos paredzētās “parastās” metodes, apvērta politisko izvēli, kas bija izdarīta, pieņemot šos Civildienesta noteikumus. Parlaments, kas atsaucas uz LES 13. panta noteikumiem, saskaņā ar kuriem ikvienai iestādei savas pilnvaras ir jāisteno, ievērojot citu iestāžu pilnvaras, uzskata, ka, ja Padome politisku iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar finanšu krīzi, vēlējas mainīt metodi, tai bija jāievēro parastā likumdošanas procedūra, kurā politikas izvēli isteno divi likumdevēji pēc Komisijas priekšlikuma un pēc apspriešanās ar citām ieinteresētajām iestādēm.

56 — Komisija valsts atbalsta jomā min 1980. gada 29. oktobra spriedumu lietā 138/79 *Roquette Frères*/Padome (*Recueil*, 3333. lpp., 25. punkts), 1987. gada 17. novembra spriedumu apvienotajās lietās 142/84 un 156/84 *British American Tobacco* un *Reynolds Industries*/Komisija (*Recueil*, 4487. lpp., 62. punkts), 1992. gada 10. marta spriedumu lietā C-174/87 *Ricoh*/Padome (*Recueil*, I-1335. lpp., 68. punkts) un 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-225/91 *Matra*/Komisija (*Recueil*, I-3203. lpp., 25. punkts), kā arī dempinga jomā – Vispārējās tiesas 1999. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-210/95 *EFMA*/Padome (*Recueil*, II-3291. lpp., 57. punkts).

c) Aizstāvības argumenti

i) Padome

– Atteikums koriģēt atalgojumu un pensijas

140. Padome vispirms noraida pamatus, kas ir balstīti uz pilnvaru nepareizu izmantošanu un kompetences robežu neievērošanu.

141. Padome uzskata, pirmkārt, ka tās pieņemtais lēmums ir pamatots nevis ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, bet atspoguļo tās nostāju par “parastās” metodes piemērošanu.

142. Uzskatot, ka būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās konstatēšana ir ne tikai Komisijas ziņā, bet ka tai kopā ar Parlamentu ir attiecīga rīcības brīvība šajā ziņā, Padome norāda, ka, ja, īstenojot savu rīcības brīvību, tā secina, ka šī panta piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, vai, ja pieņem, ka tai nav šādas rīcības brīvības, tā uzskata, ka Komisijas analizē ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, tai nav citas iespējas kā nepieņemt priekšlikumu veikt korekciju un vienlaikus iesniegt prasību, lai panāktu, ka tiek konstatēts, ka Komisijas secinājums nav juridiski pamatots. Saņēmusi Komisijas atteikumu iesniegt priekšlikumu, pamatojoties uz izņēmuma klauzulu, tā pārredzamā un saskaņotā veidā esot nolēmusi nepieņemt regulas priekšlikumu, tomēr nolemjot vienlaikus vērsties Tiesā, lai pārbaudītu, vai Komisijas atteikums piemērot izņēmuma klauzulu bija pamatots. Tā uzskata, ka Komisijas tēze tai lika pieņemt regulu atbilstoši “parastajai” metodei, ko tā tomēr uzskata par prettiesisku, un tādējādi ieņemt pretrunīgu nostāju.

143. Otrkārt, Padome norāda, ka Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētā procedūra iedalās trīs dažādos posmos, proti, vispirms tiek veikta ekonomiskās un sociālās situācijas novērtēšana Savienībā, ņemot vērā objektīvus datus, ko ir sniegusi Komisija, un attiecīgā gadījumā būtiskas un pēkšņas tās pasliktināšanās konstatēšana, jo Padomei un Parlamentam ir attiecīga rīcības brīvība šajā ziņā; pēc tam notiek priekšlikumu iesniegšana atbilstoši Komisijas ierosinājumam, kas tomēr īsteno attiecīgo kompetenci, ja ir izpildīti nosacījumi izņēmuma klauzulas piemērošanai, un, visbeidzot, Parlaments un Padome pieņem Komisijas piedāvātos pasākumus.

144. Tā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums skaidri iekļaujas procedūras pirmajā posmā un ka, neesot Komisijas priekšlikumam, tā nevarēja rīkoties, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu. Pārskatāmības nodrošināšanai un lai saglabātu savu nostāju, gaidot Tiesas spriedumu, ar ko tiks atrisināts jautājums, vai bija izpildīti izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumi, Padome tikai esot izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka tā nevarēja pieņemt regulas priekšlikumu.

145. Pēc tam Padome izskaidro iemeslus, kuru dēļ pamats, kas ir balstīts uz izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumu pārkāpumu un ko Komisija ir izvirzījusi pakārtoti, tai nešķiet pamatots.

146. Padome norāda, ka, ja pieņem, ka Komisijai ir plaša rīcības brīvība, lai analizētu ekonomisko un sociālo situāciju Savienībā un iespējamo būtisko un pēkšņo tās pasliktināšanos, tai ir tāda pati rīcības brīvība.

147. Atgādinot par Tiesas judikatūru, kas attiecas uz prasību norādīt pamatojumu, kura izriet no LESD 296. panta⁵⁷, Padome norāda, ka apstrīdētais lēmums nav juridisks akts un ka, ja pieņem, ka tomēr tiktu uzskatīts, ka tas rada tiesiskas sekas, šajā lēmumā ir sešpadsmit apsvērumi, kas ļauj uzzināt par šīs iestādes nostājas pamatojumu, līdz ar to tai nevar pārnest nepietiekama pamatojuma norādīšanu.

57 — Padome kā piemēru min 2008. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-413/06 P *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala* (Krājums, I-4951. lpp.).

148. Turklāt tā uzskata, ka nevar pārnest, ka minētajā lēmumā ir norādīts acīmredzami kļūdainais pamatojums. Kaut arī Padome piekrit Komisijai jautājumā par vispārējiem kritērijiem, kas ir jāņem vērā, lai pārbaudītu, vai ir izpildīti Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta piemērošanas nosacījumi, Padome tomēr uzskata, ka Komisija šos kritērijus piemēroja un faktus kvalificēja nepareizi, izdarot nepareizus secinājumus no datiem, ko tā ņēma vērā.

149. Neapstrīdot to, ka būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās ir jākonstatē samērā īsā laikposmā, Padome vispirms apgalvo, ka atsaucē laikposms nevar būt tas, uz kuru attiecas “parastā” metode.

150. Pirmkārt, šādā ierobežojumā neesot ievērots reālais ekonomikas stāvoklis, un tas radot rezultātus, kas *de facto* iznīcina izņēmuma klauzulas lietderīgo iedarbību, ciktāl krīze visbiežāk būs starplaikā starp diviem atsaucē periodiem. Padome šajā ziņā pārmet, ka Komisijas pieejas sekas ir tādas, ka viens notikums, proti, būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā, maksimāli tiek sadalīts vairākās “mazās krīzēs”. Par piemēru ņemot astoņus mēnešus ilgu krīzi, kas sākās *n* gada martā, proti, četrus mēnešus pirms atsaucē laikposma beigām, tā norāda, ka, lai veiktu ikgadējo korekciju par laikposmu no *n* gada 1. jūlija līdz *n*+1 gada 30. jūnijam, Komisija esot ņēmusi vērā tikai četrus pēdējos mēnešus, kuros izpaudās krīze, kuras ietekme uz ekonomiskajiem un sociālajiem rādītājiem tādējādi esot izlīdzināta, ņemot vērā vidējos rādītājus viena gada laikā.

151. Tādējādi Padome uzskata, ka Komisijas pieeja izņēmuma klauzulas piemērošanu padara ļoti grūtu, ja ne neiespējamu, un tajā nav ievērots šīs klauzulas mērķis, kas ir ļaut ātri reaģēt krīzes situācijā. Tādējādi minētā klauzula varētu tikt īstenota ne tikai gada beigās, tā vietā, lai ik gadu veiktu korekciju atbilstoši “parastajai” metodei, bet arī gada laikā, ja būtiski un pēkšņi pasliktinās ekonomiskā un sociālā situācija.

152. Otrkārt, tas, vai būtiskas un pēkšņas krīzes gadījumā ierēdņu atalgojums netiks koriģēts pietiekami ātri, būtu jānovērtē nevis abstrakti, bet, ņemot vērā konkrētus lietas apstākļus un vajadzību ātri reaģēt, negaidot, ka dalībvalstu veiktie stingrie taupības pasākumi ietekmē to ierēdņu algas, kā rezultātā tas ar novēlošanos ietekmēs Savienības ierēdņu algas.

153. Treškārt, Komisijas pieejā nav ņemts vērā, ka pēc krīzes beigām skaitītāji netiek vienkārši iestādīti atpakaļ uz nulli, jo ir vajadzīgs laiks, lai konsolidētu valsts finanses un uzņēmumu kapitāla rezerves.

154. Padome no tā secina, ka tas, ka Komisija nav pietiekami ņēmusi vērā faktus, kas iestājās pirms atskaites perioda sākuma un kas būtiski ietekmēja ekonomisko un sociālo situāciju laikposmā no 2010. gada 1. jūlija līdz 2011. gada novembra sākumam, kā arī kļūdaina un pārāk šaura izņēmuma klauzulas piemērošanas kritēriju interpretācija būtiski izkropļoja Komisijas secinājumus, kā tā to ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma preambulas 7. apsvērumā.

155. Pēc tam Padome norāda, ka dalībvalstu kreativitāti saistībā ar stingriem taupības un budžeta konsolidācijas pasākumiem neatspoguļo neviens no rādītājiem, ko ir izmantojusi Komisija, kura nelūdza sniegt informāciju par šiem pasākumiem un tikai ņēma vērā valsts ierēdņu pirktspējas samazināšanos astoņās references dalībvalstīs, kas ir atspoguļota “parastās” metodes piemērošanas rezultātā, kaut gan šis ļoti vienkāršotais rādītājs neraksturo ne ekonomisko un sociālo situāciju visā Savienībā, ne stingros budžeta taupības pasākumus, kas ietekmē civildienestu daudzās dalībvalstīs.

156. Padome šajā ziņā atgādina, ka 2011. gada beigās tikai četras dalībvalstis nebija pakļautas pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūrai un ka valsts parāda pieauguma temps Savienībā, kas jau tāpat bija ļoti liels pēc krīzes 2008. un 2009. gadā, no jauna paātrinājās pēc ekonomiskā stāvokļa pasliktināšanās 2011. gada otrajā ceturksnī.

157. Lai raksturotu budžeta konsolidācijas pasākumus, ko bija veikušas dalībvalstu valdības, Padome norāda, ka pēc tam, kad 2011. gada aprīlī Spānijas valdība pieņēma stabilitātes programmu, kura paredzēja budžeta konsolidācijas pasākumus vairāk nekā 1,5 % apmērā no IKP līdz 2013. gadam, 2011. gada 30. decembrī steidzamības kārtībā pieņēma papildu pasākumus. Tā piebilst, ka Itālijas valdība 2011. gada augusta vidū īstenoja papildu pasākumus, sasniedzot neto kopsummu EUR 59,8 miljardu apmērā, t.i., apmēram 3,5 % no IKP, pirms pieņemt jaunu pasākumu kopumu, kas veido 1,3 % no IKP, lai sasniegtu budžeta līdzsvaru 2013. gadā.

158. Turklāt Padome atsaucas uz budžeta konsolidācijas pasākumu aprakstu, kas ir ietverts Komisijas Ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorāta (ĢD) 2011. gada rudens prognozēs, brīnoties par to, ka šādā situācijā šī iestāde nav ņēmusi vērā šos pasākumus, kaut gan tie veido ticamu norādi uz ekonomiskās un sociālās krīzes būtiskumu un pēkšņumu.

159. Padome uzskata, ka Komisija turklāt nav ņēmusi vērā ierēdņu pirktspējas izmaiņas dalībvalstīs, kas nav viena no astoņām Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 4. punktā uzskaitītajām dalībvalstīm, kuras ietilpst paraugā, kaut arī šis rādītājs ir būtisks⁵⁸.

160. Turklāt tā uzskata, ka Komisija nav ņēmusi vērā lielu skaitu citu dalībvalstu veikto konsolidācijas pasākumu, kas ietekmē valstu civildienestu, kā arī Savienības mērogā veiktos pasākumus, piemēram, Eiropas Stabilitātes mehānismu (ESM), Stabilitātes un izaugsmes pakta reformu, Līgumu par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību ekonomiskajā un monetārajā savienībā vai divus Komisijas 2011. gada 23. novembra priekšlikumus⁵⁹, kuru mērķis ir Savienības mērogā ieviest tiesību normu, kas spēj nostiprināt budžeta uzraudzību eurozonas dalībvalstīs.

161. Padome uzskata, ka Komisija pilnībā ir abstrahējusies no tā, ka krīze, kas sākotnēji ietekmēja tikai dažas dalībvalstīs, kļuva par būtisku uzticības krīzi visā Savienībā, it īpaši eurozonas dalībvalstīs, un ka ļoti augstais valsts parāda līmenis dalībvalstīs ir šo krīzi pastiprinošs elements. Tādējādi Padome nesaprot, kā, lai gan ir ekonomikas izaugsmes ievērojama lejupslīde, uz ko ir norādījusi pati Komisija, tā var secināt, ka ekonomiskos un sociālos apstākļus nevar kvalificēt kā “ārkārtas” apstākļus.

162. Padome arī pārmet Komisijai, ka tā lielā mērā ir vienkāršojusi kredītresursu trūkuma atspoguļojumu, nav ņēmusi vērā aktīvu cenas samazināšanos un nav pietiekami ņēmusi vērā situāciju darba tirgū, ko raksturo ļoti augsts bezdarba līmenis.

163. Vispārīgāk tā pārmet Komisijai, ka tā nolēma, ka analīzes elementu, kas jau ir atspoguļots “parastās” metodes piemērošanas rezultātos, nevar ņemt vērā, lai piemērotu izņēmuma klauzulu, kaut gan bija jānošķir divi ekonomiskās un sociālās situācijas novērtēšanas procesa posmi. Vispirms bija jāpārbauda situācija, ņemot vērā visus atbilstošos elementus, un tikai pēc tam, konstatējot būtisku un pēkšņu situācijas pasliktināšanos, bija jāpārbauda, vai šī pasliktināšanās pietiekami ātri tiek atspoguļota atalgojuma korekcijā atbilstoši “parastajai” metodei. Padome uzskata, ka priekšstats par ekonomisko un sociālo situāciju Savienībā noteikti ir nepilnīgs vai izkropļots, ja uzreiz tiek atmesti atsevišķi atbilstoši elementi.

164. Komisija atbild, ka izņēmuma klauzulu ir jāizmanto tikai gadījumos, kad Savienībā rodas ārkārtas situācijas, un tikai tad, ja šādu gadījumu izvērtēšanai nevar izmantot “parasto” metodi. Tā uzskata, ka šajā metodē ir ņemtas vērā krīzes sekas vidējā termiņā, līdz ar to izņēmuma klauzulas izmantošana neesot pamatota.

58 — Padome atsaucas, pirmkārt, uz Ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorāta prognozēm 2011. gada martam, kurā ir pausta prognoze par atalgojuma samazināšanos 17 no 19 attiecīgajām dalībvalstīm, un, otrkārt, uz 2011. gada marta dokumentu *Eurostat* A65/11/12 ar nosaukumu “Forecast of the trend in purchasing power of national officials to July 2011”.

59 — Eiropas Parlamenta un Padomes regulas priekšlikums par to eurozonas dalībvalstu ekonomiskās un budžeta uzraudzības pastiprināšanu, kurās ir vai kuras apdraud finansiālās stabilitātes grūtības (COM(2011) 819, galīgā redakcija), un Eiropas Parlamenta un Padomes regulas priekšlikums par kopīgiem noteikumiem budžeta plānu projektu pārraudzībai un novērtēšanai, un pārmērīga budžeta deficīta novēršanai eurozonas dalībvalstīs (COM(2011) 821, galīgā redakcija).

165. Komisija arī pārmet Padomei, ka tā nav precizējusi atskaites laikposmu, kas būtu jāņem vērā, un kritērijus, kādi būtu jāizvēlas, lai varētu iegūt objektīvus datus.

– Atteikums koriģēt korekcijas koeficientus

166. Pirmkārt, kaut arī Padome piekrit Komisijai, ka korekcijas koeficientu koriģēšanas mērķis atšķiras no atalgojuma apmēra ikgadējās noteikšanas mērķa, tā tomēr norāda, ka nevienā Civildienesta noteikumu XI pielikuma tiesību normā nav paredzēts, ka par šādu korekciju lēmums ir jāpieņem pirms gada beigām un ka atšķirības starp korekcijas koeficientiem, kas ir piemērojami kopš 2010. gada 1. jūlija, un tiem, kurus piedāvāja Komisija, kopumā joprojām ietilpst robežās, kas nodrošina būtisku un racionālu attieksmes atbilstību.

167. Otrkārt, Padome apgalvo, ka tai nebija pienākuma norādīt pamatojumu, jo tās lēmums nav tiesību akts un katrā ziņā korekcijas koeficientu korekcija ir papildu aspekts, kas tādēļ nav īpaši jāpamato.

ii) Dalībvalstis

– Čehijas Republika

168. Čehijas Republika pievienojas Padomes izklāstītajiem apsvērumiem. Tā it īpaši pārmet Komisijai, ka tā ekonomiskās un sociālās situācijas Savienībā vērtējumu ir ierobežojusi laikā, attiecinot to tikai uz atskaites laikposmu, kas izmantots “parastās” metodes piemērošanai, ka tā izolēti ir ņēmusi vērā tikai dažus rādītājus, pastāvīgi nenovērojot izmaiņas, un kļūdaini esot novērtējusi budžeta taupības pasākumus, kurus veikušas vai par kuriem paziņojušas dalībvalstis. Šī dalībvalsts uzskata, ka Komisija, kas piemēroja “parasto” metodi, kaut arī tajā ir ņemtas vērā tikai ierēdņu pirktspējas izmaiņas astoņās dalībvalstīs, nav ņēmusi vērā situāciju visā Savienībā. Turklāt Komisija esot nonākusi pati ar sevi pretrunā, atsakoties ņemt vērā situāciju Ungārijā, atrunājoties ar to, ka šī dalībvalsts nav viena no tām, kuru situācija tiek ņemta vērā, lai piemērotu “parasto” metodi, vienlaikus atsakoties ņemt vērā situācijas, kādas pastāvēja attiecīgi Spānijas Karalistē, Francijas Republikā un Itālijas Republikā, tāpēc, ka tās jau esot bijušas atspoguļotas, piemērojot “parasto” metodi.

– Dānijas Karaliste

169. Dānijas Karaliste uzskata, ka iepriekš minētais 2010. gada 24. novembra spriedums lietā Komisija/Padome neizslēdz, ka Padome piedalās tajā, lai noskaidrotu, vai ir izpildīti Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta piemērošanas nosacījumi. Tā uzskata, ka, iesniedzot priekšlikumu koriģēt atalgojumu atbilstoši “parastajai” metodei, kaut gan nosacījumi šīs metodes piemērošanai nebija izpildīti, Komisija nav izpildījusi savu lojālas sadarbības pienākumu. Uzskatot, ka vissvarīgāk ir tas, ka krīzes gadījumā ātri tiek veikti efektīvi pasākumi, lai novērstu tās pasliktināšanos, šī dalībvalsts norāda, ka pēc tam, kad no 2008. līdz 2011. gadam pēc pasaules ekonomikas krīzes IKP samazinājās par gandrīz četriem punktiem, tā samazināja ministriju darbības izmaksas, pārskatīja ienākumu nodokļa daļas un iesaldēja ierēdņu atalgojumu.

– Vācijas Federatīvā Republika

170. Vācijas Federatīvā Republika uzsver, ka Komisijai nav monopola stāvokļa, lai novērtētu, vai pastāv būtiska vai pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta nozīmē, un ka līdz ar to Padomei nav pienākuma “akli” sekot ikvienam Komisijas iesniegtajam priekšlikumam. Tā uzskata, ka, lai gan Komisijai ir iniciatīvas tiesības, Padomei un Parlamentam, kas ir atbildīgi par Savienības budžeta apstiprināšanu, saskaņā ar institucionālā līdzsvara principu tomēr ir pilnvaras pārbaudīt, vai ir izpildīti nosacījumi Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās izņēmuma klauzulas piemērošanai.

171. Šī dalībvalsts piebilst, ka Padomei nebija citas izvēles kā neapstiprināt regulas priekšlikumu un ka apstrīdētajā lēmumā nav apšaubīta Civildienesta noteikumu XI pielikuma saistošā iedarbība, bet tas nodrošina iespēju Padomei iesniegt prasību pret Komisiju par izņēmuma klauzulas neīstenošanu.

172. Turklāt Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka Komisijas 2011. gada 13. jūlija un 25. novembra ziņojumi ir neprecīzi un ka paziņotie objektīvie dati neļauj izdarīt citu secinājumu kā to, ka pastāv būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās. Tā apstrīd to, ka pastāv princips par paralēlismu starp Savienības ierēdņu atalgojuma izmaiņām un valstu civildienesta ierēdņu atalgojuma izmaiņām.

– Spānijas Karaliste

173. Spānijas Karaliste uzskata, ka jautājums, kas Tiesai būtu jāatrisina, ir pilnībā faktiskā problēma, jo ir jānoskaidro, vai ekonomiskie apstākļi, kas pastāvēja Savienībā 2011. gada decembrī, lika piemērot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu.

174. Tā uzskata, ka brīdī, kad Komisija iesniedza savu regulas priekšlikumu, pastāvēja pietiekama informācija, kas apstiprināja būtiskas, ārkārtējas un vispārējas krīzes esamību, kuras sekas netika atspoguļotas, izmantojot “parasto” metodi, un kura pat vēlāk pasliktinājās. Tā uzskata, ka ekonomikas prognozes 2011. gada rudenī, ko Komisija bija publicējusi 2011. gada 10. novembrī, nesakrīt ar nostāju, kuru tā atbalsta šīs prasības ietvaros, jo tās pierāda, ka IKP pieauguma prognozes 1,8 % apmērā 2011. gadā un 1,9 % apmērā 2012. gadā mainījās attiecīgi uz prognozi 1,6 % un 0,6 % apmērā.

– Nīderlandes Karaliste

175. Nīderlandes Karaliste uzskata, ka, tā kā Padome uzskatīja, ka Savienībā bija iestājusies būtiska ekonomikas krīze, tai bija tiesības noraidīt regulas priekšlikumu, jo procedūra, kad korekcija tiek veikta atbilstoši “parastajai” metodei, un Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētā izņēmuma procedūra viena otru izslēdz. Tā uzstāj, ka, ja Komisija sniedz objektīvas ziņas ekonomiskās un sociālās situācijas novērtēšanai, tai nav ekskluzīvas kompetences veikt šo novērtējumu. Padomei izņēmuma klauzulas ietvaros esot rīcības brīvība veikt minēto vērtējumu.

176. Turklāt Nīderlandes Karaliste norāda, ka nekādā veidā nebūtu jānošķir vispārējas ekonomikas krīzes jēdziens un situācijas pasliktināšanās jēdziens, ko paredz izņēmuma klauzula, kuru nevajadzētu attiecināt tikai uz krīzes situāciju, ko ir izraisījuši “ārēji notikumi”. Tā piebilst, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, stingri nenošķirot Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punktā paredzēto procedūru un izņēmuma klauzulu un it īpaši analizējot tikai to informāciju, kas tika izmantota “parastās” metodes ietvaros, neņemot vērā skaitļus, kas bija spēkā attiecībā uz visu Savienību kopumā, un no tās izslēdzot atsevišķu informāciju, piemēram, aktīvu cenu vai uzticības krīzi tirgū attiecībā uz valsts parādiem. Šīs kļūdas vērtējumā dēļ izņēmuma klauzula esot zaudējusi jebkādu lietderīgo iedarbību. Visbeidzot tā apstrīd to, ka izņēmuma klauzulas ietvaros būtu piemērojams noteikums par paralēlismu starp atalgojuma izmaiņām Savienības civildienesta ietvaros un dalībvalstu civildienesta ietvaros.

– Apvienotā Karaliste

177. Apvienotā Karaliste uzskata, ka Padome, ņemot vērā Komisijas sniegto objektīvo informāciju, var konstatēt, ka notika būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās un šajā gadījumā nolemt nepieņemt Komisijas priekšlikumu, kas iesniegts atbilstoši Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantam.

178. Tā turklāt uzskata, ka Komisija savu analīzi ir balstījusi uz kļūdainu pieņēmumu par paralēlisma principa saglabāšanu, kaut gan Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta piemērošanai ir nepieciešama tikai objektīva būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās konstatācija.

179. Apvienotā Karaliste piebilst, ka Komisijas pieeja nekādā ziņā neatbilst izņēmuma klauzulas mērķim, un uzskata, ka krīzes būtiskumu nevar pamatoti apšaubīt, ja tās pēkšņums izpaužas steidzamos pasākumos, kas dalībvalstīm un pašām iestādēm bija jāveic.

2) Mans vērtējums

180. Jautājumi, kas ir izvirzīti šajos strīdos starp Komisiju un Padomi, ir saistīti ar attiecīgo iestāžu lomu un attiecīgajām pilnvarām atšķirīgu ekonomiskās un sociālās situācijas vērtējumu gadījumā.

181. “Tīri horizontāli” konflikti⁶⁰ starp Komisiju un Padomi par Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma apmēra noteikšanu vienmēr ir bijuši būtiska problēma saistībā ar institucionālā līdzsvara ievērošanu⁶¹. Spriedumi, ko Tiesa ir taisījusi saistībā ar minētajiem konfliktiem, sniedz vērtīgas atbildes, par kurām ir jāatgādina, pirms precīzāk pārbaudīt Komisijas izvirzītos pamatus, ņemot vērā šo informāciju un īpašos šī jaunā konflikta apstākļus.

a) Tiesas judikatūra par Komisijas un Padomes attiecīgo lomu un pilnvarām atalgojuma korekcijas procedūras ietvaros

182. Tiesa ir pasludinājusi četrus spriedumus jautājumā par atalgojuma un pensiju ikgadējās korekcijas procedūru, kuros ir noteikta Padomes pilnvaru pašierobežošana atbilstoši “parastajai” metodei un Komisijas iniciatīvas pienākums atbilstoši izņēmuma klauzulai.

183. Nepastāvot vajadzībai atkārtoti sīki aplūkot Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekcijas metodes rašanos un vēsturisko attīstību⁶², es atgādināšu, ka Civildienesta noteikumu XI pielikumā ar nosaukumu “Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta izpildes noteikumi” ietvertie noteikumi tika pieņemti, lai novērstu konfliktus starp Savienības iestādēm un to ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem saistībā ar atalgojuma koriģēšanu.

184. Ņemot vērā šos mērķus, Tiesa konstatēja, ka pati Padome bija noteikusi robežas rīcības brīvībai, kas izriet no Civildienesta noteikumu 65. panta, un lika tai ievērot šīs robežas.

185. Savā iepriekš minētajā 2010. gada 24. novembra spriedumā lietā Komisija/Padome Tiesa, norādījusi, ka Civildienesta noteikumu XI pielikuma spēkā esošā versija bija “ilgstošas attīstības [...] rezultāts [...], [ko] raksturo aizvien precīzāks un saistošāks ikgadējās atalgojuma korekcijas metodes regulējums”⁶³, nosprieda, ka Padome, pieņemot šo pielikumu, bija pieņēmusi noteikumus šī panta

60 — Es esmu pārņēmis terminoloģiju, ko ir piedāvājis K. Lenaerts savā darbā ar nosaukumu “Le juge et la constitution aux États-Unis d’Amérique et dans l’ordre juridique européen”, Bruylant, Brisele, 1988, Nr. 298, 343. lpp.

61 — Saistībā ar šo konfliktu analīzi no iestāžu varas attiecību sadalījuma un regulējuma viedokļa skat. Lenaerts, K., minēts iepriekš, no Nr. 295 līdz Nr. 307, 340. un nākamās lappuses.

62 — Kopš 1972. gada piecas metodes aizstāja viena otru saskaņā ar šādiem noteikumiem, proti, Padomes 1972. gada 20. un 21. marta lēmums, Padomes 1981. gada 15. decembra Lēmums 81/1061/Euratom, EOTK, EEK, ar ko groza metodi, pēc kuras koriģē Kopienų ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu (OV L 386, 6. lpp.), Padomes 1987. gada 20. oktobra Lēmums 87/530/Euratom, EOTK, EEK, ar ko papildina metodi, pēc kuras koriģē Kopienų ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu (OV L 307, 40. lpp.), Padomes 1991. gada 19. decembra Regula (EOTK, EEK, Euratom) Nr. 3830/91, ar ko groza Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību saistībā ar atalgojuma korekcijas kārtību (OV L 361, 1. lpp.), Padomes 2003. gada 8. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2181/2003 par pārejas posma pasākumiem, kas jāveic Civildienesta noteikumu reformai jo īpaši attiecībā uz atalgojumu un pensiju (OV L 327, 1. lpp.), kā arī Padomes 2004. gada 22. marta Regula (EK, Euratom) Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV L 124, 1. lpp.).

63 — Šī sprieduma 63. punkts.

īstenošanai un ar šo “regulējumu” bija ierobežojusi savu rīcības brīvību, kas izriet no minētā panta. Tiesa uzskata, ka “Padome ar autonomu lēmumu ir uzņēmusies pienākumu [Civildienesta noteikumu XI] pielikuma spēkā esamības laikā ievērot kritērijus, kas ir izsmeltoši uzskaitīti minētā pielikuma 3. pantā, tad, kad tā izmanto savu no Civildienesta noteikumu 65. panta izrietošo rīcības brīvību”⁶⁴, no kā tā ir secinājusi, ka tā šī 3. panta ietvaros nevarēja atsaukties uz rīcības brīvību, kas pārsniedz minētajā 3. pantā noteiktos kritērijus.

186. Tādējādi iepriekš minētais 2010. gada 24. novembra spriedums lietā Komisija/Padome, kurā ir pārņemts un apstiprināts risinājums, ko Tiesa jau bija izklāstījusi savā 1973. gada 5. jūnija spriedumā lietā Komisija/Padome⁶⁵ un 1975. gada 26. jūnija spriedumā lietā Komisija/Padome⁶⁶, uzliek Padomei pienākumu ievērot robežas, ko tā pati ir noteikusi savām lēmumu pieņemšanas pilnvarām, kas nozīmē, ka tai ir jāievēro “parastā” metode, izņemot gadījumu, ja tā izmanto Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto procedūru.

187. Šis pants turklāt sniedz dažādus precizējumus attiecībā uz izņēmuma klauzulas procedūras īstenošanu un iespēju ņemt vērā būtisku ekonomikas krīzi.

188. Šī procedūra “ārkārtas situācijā ļauj *ad hoc* kārtā atkāpties no Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzētās metodes, tomēr to negrozot un neatceļot attiecībā uz nākamajiem gadiem”⁶⁷, “[ļaujot] iestādēm reaģēt uz tādiem pēkšņiem notikumiem, kas drīzāk prasa *ad hoc* reakciju, nevis pilnīgu atalgojuma “parastās” korekcijas metodes mainīšanu”⁶⁸.

189. Tiesa uzskata, ka tā ir “vienīgā” iespēja ņemt vērā ekonomikas krīzi atalgojuma korekcijas ietvaros un tādējādi izvairīties no Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. panta 2. punktā noteikto kritēriju piemērošanas⁶⁹.

190. Tiesa piebilda, ka to pilnvaru īstenošana, kas Komisijai ir piešķirtas ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, nebija tikai Komisijas izvēles iespēja, no kā ir jāsecina, ka iniciatīvas pilnvaras, kuras Komisijai ir atzītas vispārējās tiesībās paredzētajā likumdošanas procesā, šajā 10. pantā paredzētās īpašās procedūras ietvaros kļūst par iniciatīvas pienākumu⁷⁰.

191. Visbeidzot tā precizēja, ka saskaņā ar LESD 241. pantu Padome var aicināt Komisiju tai iesniegt atbilstošu priekšlikumu⁷¹.

192. No šī nolēmuma izriet divi pamatelementi.

193. Pirmais attiecas uz saistību, kāda pastāv starp abām procedūrām, kas attiecīgi ir paredzētas Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. un 10. pantā. Kā uzskata Tiesa, starp šīm divām procedūrām, kas viena otru izslēdz, pastāv principiālas izņēmuma attiecības. “Parastās” metodes procedūra principā ir piemērojama tikmēr, kamēr ir spēkā Civildienesta noteikumu XI pielikums, bet “īpašo” procedūru, kas ļauj ņemt vērā būtisku ekonomikas krīzi, var izmantot tikai izņēmuma gadījumā. Iepriekš minētā 2010. gada 24. novembra sprieduma lietā Komisija/Padome formulējumā skaidri ir uzsvērts

64 — Minētā sprieduma 71. punkts.

65 — Lieta 81/72 (*Recueil*, 575. lpp.). Šī sprieduma 9. punktā Tiesa ir nospriedusi, ka “ar savu 1972. gada 21. marta lēmumu Padome, rīkojoties to pilnvaru ietvaros, kas tai attiecībā uz personāla atalgojumu piešķirtas ar Civildienesta noteikumu 65. pantu, ir uzņēmusies pienākumus, kas tai ir saistoši visu tās noteikto laikposmu”.

66 — Lieta 70/74 (*Recueil*, 795. lpp.). Šī sprieduma 20. punktā Tiesa ir atzinusi, ka “Padome ar savu 1972. gada 20. un 21. marta lēmumu [Civildienesta noteikumu] 65. panta īstenošanai uz noteiktu laiku apņēmas ievērot noteiktus kritērijus”.

67 — Minētā sprieduma 74. punkts.

68 — Tā paša sprieduma 75. punkts.

69 — 2010. gada 24. novembra spriedums lietā Komisija/Padome (minēts iepriekš, 77. punkts).

70 — Turpat (79. punkts).

71 — Turpat (80. punkts).

Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās procedūras pārmērīgais raksturs, par “ārkārtēju” atzīstot situāciju, kurā ir ļauts izmantot šādu instrumentu, kas ļauj reaģēt uz “pēkšņiem” notikumiem, kuros ir nepieciešama “ad hoc” reakcija, ja atbilstoši “parastajai” metodei ierēdņu atalgojums netiktu pielāgots pietiekami ātri.

194. Otrais elements attiecas uz lēmuma pieņemšanas procesu, lai noteiktu atalgojuma un pensiju apmēru. Šis process ir pakļauts divkāršai transformācijai salīdzinājumā ar ierasto lēmumu pieņemšanas sistēmu, proti, no vienas puses, Padomes rīcības brīvība pārtop par pienākumu piemērot “parasto” metodi, izņemot gadījumu, kad tiek izmantota izņēmuma klauzula, un, no otras puses, Komisijas iniciatīvas pilnvaras kļūst par pienākumu izmantot izņēmuma klauzulu, ja ir izpildīti tās piemērošanas nosacījumi.

195. Atliek noskaidrot, uz kāda pamata ir jāveidojas institucionālajam līdzsvaram, ja Komisija un Padome atšķirīgi vērtē to, vai pastāv būtiska un pēkšņa ekonomikas krīze, kas attaisno izņēmuma klauzulas izmantošanu.

b) Risinājums konfliktam starp Komisiju un Padomi par “būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās, kas konstatēta Savienībā,” esamību

196. Tiesas sēdē pēc Tiesas iniciatīvas debates bija vērstas galvenokārt uz izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumiem, ja Padome un Komisija nav vienprātis par būtiskas ekonomikas krīzes esamību. Šķiet, ka šis jautājums nosaka Padomes iespēju noraidīt Komisijas priekšlikumu, kas ir pamatots ar “parastās” metodes piemērošanu. Ja izņēmuma klauzulas procedūra var tikt uzsākta, pamatojoties uz Padomes un Komisijas “dialogu” vien, šīs procedūras uzsākšanai par prettiesisku būtu jāpadara regulas priekšlikums, ko Komisija iesniegusi, pamatojoties uz “parasto” metodi, un līdz ar to jāļauj Padomei atteikties to pieņemt.

197. Tādējādi vispirms es koncentrēšos uz šo problēmu, lai pēc tam izpētītu dažādus pamatus, ko Komisija ir izvirzījusi savas prasības atcelt tiesību aktu pamatošanai.

i) Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās procedūras uzsākšanas nosacījumu analīze

198. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā nav precizēts, kādai iestādei, ņemot vērā “Komisijas [...] sniegtos objektīvos” datus, ir jāveic vērtējums, kas ir vajadzīgs, lai noskaidrotu, vai izņēmuma klauzula ir piemērojama. Šīs tiesību normas formulējums apgrūtina pat attiecīgo atbildību noteikšanu, jo tajā vienlaikus ir lietota ciešamā kārtā, izmantojot vārdu “novērtēta” [“évaluée”], un īstenības izteiksmes tagadne, kas norāda uz darbību, kura ir jāveic Komisijai, kas “iesniedz” atbilstošus priekšlikumus. Kaut arī šis formulējums neļauj skaidri noteikt, vai Komisijai un tikai Komisijai ir jānovērtē situācija vai arī Padome var veikt pati savu vērtējumu, patiesībā es domāju, ka jautājums ir nevis tas, vai ikviena no šīm abām iestādēm var veikt pati savu vērtējumu, ņemot vērā “objektīvos” datus, par kuriem ir zināms, ka tie ir jāsniedz Komisijai, bet tas, kā atšķirīga vērtējuma gadījumā ir jāatrisina šīs domstarpības iestāžu starpā.

199. Uz jautājumu, vai Padomei ir tiesības atteikties pieņemt priekšlikumu par atalgojuma un pensiju koriģēšanu atbilstoši “parastajai” metodei tāpēc, ka tā uzskata, ka pastāv būtiska ekonomikas krīze, kas pamato izņēmuma klauzulas procedūras izmantošanu, lietas dalībnieki atbildēja ar pretrunīgiem priekšlikumiem, proti, vai nu Padomes lūgums atbilstoši LESD 241. pantam pats par sevi liek uzsākt izņēmuma klauzulas procedūru, vai arī tieši pretēji šī procedūra var tikt uzsākta tikai pēc Komisijas iniciatīvas, līdz ar to Padomei Komisijas atteikuma gadījumā nav citas iespējas kā panākt, lai Tiesa konstatētu, ka Komisija, novērtējot ekonomisko un sociālo situāciju, ir pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas.

200. Pirmais priekšlikums, kas padara auglīgu Komisijas un Padomes dialogu vai, ja izmanto mazāk eifēmisku terminu, abu iestāžu domstarpības⁷², no kā radās izņēmuma klauzulas procedūra, manuprāt, ar noklusējumu atrisina jautājumu par šīs procedūras uzsākšanu. Var nojaust, ka šī tēze ļauj atzīt, ka Padomes lūgums atbilstoši LESD 241. pantam nosaka Komisijai pienākumu iesniegt regulas priekšlikumu, kas ir pamatots ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, un ka, ja Komisija tomēr iesniedz regulas priekšlikumu, pamatojoties uz minētā pielikuma 3. pantu, šis priekšlikums Padomes nepieņemšanas dēļ pārtop par “atbilstošu priekšlikumu” saskaņā ar izņēmuma klauzulu.

201. Otrais priekšlikums ir klasiskāks. Atbilstoši tam izņēmuma klauzulas procedūras uzsākšanai ir izvirzīts nosacījums pēc būtības, ka pastāv būtiska un pēkšņa ekonomiskā un sociālā krīze, un procesuāls nosacījums, ka Komisija ir sagatavojusi atbilstošu priekšlikumu.

202. No savas puses es nevaru piekrist pirmajam priekšlikumam un bez vilcināšanās iesaku Tiesai piekrist otram, par labu kuram es izklāstīšu vairākus argumentus.

203. Pirmais arguments ir tekstuāls un iedalās divās daļās.

204. Pirmkārt, ir jākonstatē, ka Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants ir formulēts tādējādi, ka “būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā” esamība ir skaidri padarīta par nosacījumu izņēmuma klauzulas procedūras uzsākšanai. Ar vārdu “ja” šajā pantā ir ietverta norāde uz šādas pasliktināšanās objektīvu esamību. Ja Savienības likumdevējs būtu vēlējis Padomes vēlmi padarīt par faktoru, kas liek uzsākt šo procedūru, tas šajā ziņā būtu izmantojis citu frāzi⁷³. Tādējādi “parastās” metodes neīstenošana un vienlaicīga “īpašās” procedūras īstenošana skaidri izriet no tā, ka pastāv krīze, kas atbilst šajā tiesību normā izvirzītajiem būtiskuma un pēkšņuma kritērijiem.

205. Otrkārt, Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā ir paredzēts, ka Komisija “iesniedz atbilstošus priekšlikumus” Parlamentam un Padomei. Pretrunīga dialoga situācijā, kāda pastāv starp Padomi un Komisiju jautājumā par atalgojuma koriģēšanu, sākot no 2011. gada 1. jūlija, tikai divkārti sagrozot Komisijas priekšlikuma, kas ir iesniegts, pamatojoties uz “parasto” metodi, un kura vienīgais adresāts ir Padome, saturu, varētu uzskatīt, ka tas atbilst priekšlikumam, kas Parlamentam un Padomei ir iesniegts, pamatojoties uz šo 10. pantu.

206. Otrais arguments ir balstīts uz pastāvošo Tiesas judikatūru, kas attiecas uz izņēmuma klauzulas īstenošanu.

207. Tas vien, ka ir ievērots iepriekš minētais 2010. gada 24. novembra spriedums lietā Komisija/Padome un šīs judikatūras loģika, kā man šķiet, liecina, ka nevar piekrist interpretācijai, kas sniegtu Padomei iniciatīvas tiesības uzsākt Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto procedūru. Tiesa uzskata, ka šī panta piemērošana “ir atkarīga” no Komisijas priekšlikuma⁷⁴, līdz ar to, ja to padarītu atkarīgu no Padomes iniciatīvas, būtu jāatsakās no šī risinājuma. Ideja, saskaņā ar kuru Komisijas priekšlikums, kas ir pamatots ar “parasto” metodi, liekot uzsākt izņēmuma klauzulas procedūru, ja pret to iebilst Padome, manuprāt, ir viltība, kas ļauj sagrozīt Komisijas priekšlikumu.

208. Turklāt Tiesa ir atzinusi, ka Padomei Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētās procedūras ietvaros nebija citu pilnvaru kā tikai tās, kas tai saskaņā ar vispārējām tiesībām ir atbilstoši LESD 241. pantam. Taču šis pēdējais minētais pants Padomei piešķir tikai “stimulēšanas” pilnvaras, ļaujot tai lūgt, lai Komisija veic tādu izpēti, kādu Padome uzskata par vēlamu kopīgo mērķu

72 — Komisijas un Padomes diskusijām piemīt visas neauglīga dialoga pazīmes.

73 — Piemēram, minētajā 10. pantā varēja paredzēt izņēmuma klauzulas izmantošanu gadījumā, “ja Padome [vai Parlaments] uzskata, ka pastāv būtiska un pēkšņa ekonomikas krīze”.

74 — Šī sprieduma 78. punkts.

sasniegšanai, un iesniedz tai attiecīgus priekšlikumus. Tādējādi, lai gan Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā Komisijai piešķirtās kompetences īstenošana nav tikai šīs iestādes iespēja⁷⁵, tomēr ir jāsecina, ka Padomei nav konkurējošu iniciatīvas tiesību, kas tai ļautu stāties šīs iestādes vietā bezdarbības gadījumā un Komisijas vietā uzsākt izņēmuma klauzulas procedūru.

209. Trešais arguments ir saistīts ar institucionālā līdzsvara principa ievērošanu.

210. Šis būtiskais princips nozīmē, ka ikviena iestāde savas pilnvaras īsteno, ievērojot pārējo iestāžu pilnvaras.

211. Taču Padomes pilnvaru pašierobežošanas princips, kas ir ievērots tradicionālajā lēmumu par atalgojuma korekciju pieņemšanas procesa norisē, nav savienojams ar pilnīgas brīvības uzsākt izņēmuma klauzulas procedūru atzīšanu Padomei.

212. Šajā ziņā man ir jāatgādina, ka saskaņā ar interpretāciju, ko ir sniegusi Tiesa, lēmumu pieņemšanas procesam, kas izriet no “parastās” atalgojuma korekcijas metodes, ir raksturīga Padomes, kurai Civildienesta noteikumu XI pielikuma spēkā esamības laikā ir jāīsteno sava rīcības brīvība, kas izriet no šo Civildienesta noteikumu 65. panta, lēmumu pieņemšanas pilnvaru ierobežošana. Šim procesam ir raksturīga arī Komisijas dalība, līdz ar to no tā izriet “zināma veida lēmuma vienprātīga pieņemšana, kā rezultātā Padome zaudē tiesības vienpusēji atkāpties no sava agrākā principiālā lēmuma konkrētas piemērošanas gadījumos”⁷⁶.

213. Tā kā izņēmuma klauzulas īstenošana noteikti notiek vienlaicīgi ar “parastās” metodes neīstenošanu, ja atzītu, ka Padome var uzsākt izņēmuma klauzulas procedūru pēc savas iniciatīvas, tikai atsaucoties uz būtisku ekonomikas krīzi, tiktu sagrauta šī līdzsvara loģika un Padomei tiktu dota iespēja ne tikai apšaubīt Komisijas dalību, bet arī apiet Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā noteiktos kritērijus.

214. Turklāt es uzskatu, ka Padomes apgalvojums, saskaņā ar kuru tā neesot galīgi atteikusies no savas rīcības brīvības, ko tā varot atgūt ekonomikas krīzes iestāšanās gadījumā, neatbilst jaunajai institucionālā līdzsvara konfigurācijai, kura izriet no Lisabonas līguma.

215. Šī tēze ļauj Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu uztvert kā izņēmumu no šī pielikuma 3. pantā paredzētās automatiskās korigēšanas procedūras, tādēļ ir jāatgriežas pie Padomes lēmuma pieņemšanas pilnvarām, kas izriet no Civildienesta noteikumu 65. panta.

216. Šāda interpretācija, pat ja tā bija spēkā pirms Lisabonas līguma, vairs nav iespējama kopš šī līguma stāšanās spēkā, kas par labu Parlamentam mainīja pilnvaru sadalījumu starp iestādēm.

217. Šajā ziņā man ir jāatgādina, ka LESD 336. pantā ir noteikts, ka Civildienesta noteikumi tiek pieņemti saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru. Atsauce uz šo tiesību normu, kas ir izdarīta Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā, nekādā ziņā nav pārprotama un nozīmē, ka izņēmuma klauzulas procedūra tiek uzskatīta nevis par Civildienesta noteikumu 65. pantā paredzēto Padomes lēmumu pieņemšanas pilnvaru atgūšanu, bet gan par atgriešanos pie parastās likumdošanas procedūras. Tādējādi nav iespējams piekrist argumentācijai, saskaņā ar kuru Padome, ņemot vērā Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, atkal varētu brīvi īstenot rīcības brīvību, ko tā bija piekritusi īstenot, apņēmoties ievērot minētā pielikuma 1.–3. pantā paredzētos noteikumus.

218. Ceturtais arguments attiecas uz prasībām, kas ir saistītas ar pārbaudi tiesā.

75 — Minētā sprieduma 79. punkts.

76 — Lenaerts, K., minēts iepriekš, Nr. 305, 354. lpp.

219. Tiesiskā savienībā, kurā ir tiesību aizsardzības līdzekļu sistēma, kas nodrošina pārbaudi tiesā, lai noskaidrotu, vai Savienības iestāžu pieņemtie tiesību akti atbilst augstāka spēka tiesību normām un pamatprincipiem, tādai Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta interpretācijai, kas Komisijas un Padomes pretrunīgo dialogu padara par faktoru izņēmuma klauzulas piemērošanai, manuprāt, ir būtisks trūkums, proti, tā rada aizliegumu veikt jebkādu pārbaudi tiesā attiecībā uz lēmumu izmantot izņēmuma klauzulu.

220. Lai gan procedūru var uzsākt, pamatojoties tikai uz Padomes un Komisijas “dialogu” vien, kas norisinās gan pirms, gan pēc Komisijas priekšlikuma, nav iespējams īstenot pārbaudi tiesā, pat ne ierobežotu, ne vien pirms, bet arī pēc regulas pieņemšanas.

221. Komisija nevar rīkoties preventīvi, lai novērstu regulas pieņemšanu, jo, ja pieņem, ka tā pauž savu nepiekrīšanu, iesniedzot priekšlikumu, kas ir pamatots ar “parasto” metodi, šis priekšlikums tiek pielīdzināts “atbilstošam priekšlikumam”, kurš Padomei un Parlamentam pamatoti iesniegts atbilstoši izņēmuma klauzulai.

222. Pārbaudi nevar veikt arī *a posteriori*, jo, ja Komisija prasa atcelt regulu, ko galu galā ir pieņēmis Parlaments un Padome, tā savas prasības pamatošanai nevar atsaukties uz ekonomikas krīzes neesamību, jo izņēmuma klauzulas procedūras izmantošanas tiesiskums hipotētiski nav pakļauts nosacījumam par šādas krīzes esamību.

223. Iedomāsimies, ka Padome, neatsaucoties uz ekonomikas krīzes esamību vai pat skaidri atzīstot, ka šāda krīze nepastāvēja, tomēr ir formāli lūgusi Komisiju tai iesniegt priekšlikumu, pamatojoties uz izņēmuma klauzulu, tikai tāpēc vien, ka “parastās” metodes piemērošana izraisītu pārāk lielu atalgojuma summas palielināšanu. Ja lēmuma izmantot izņēmuma klauzulu likumība būtu atkarīga no iestāžu “dialogu” vien, šī “parastās” metodes prettiesiskā apiešana nevarētu tikt sodīta.

224. Tas, ka Parlamentam ir iespēja paust savu viedokli un parastās likumdošanas procedūras gaitā tas var paust pats savu ekonomiskās un sociālās situācijas vērtējumu, man šķiet, nevar pamatot šo risinājumu, jo šis iestādes dalības lēmumu pieņemšanas procesā mērķis nav kompensēt pārbaudes tiesā neesamību.

225. Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzētā procedūra ir pazīstama kā cik vien iespējams ierobežots izņēmums, līdz ar to tās uzsākšana nevar būt bez nosacījumiem. Iestāžu darbības likumībai šis procedūras ietvaros ir jābūt atkarīgai no noteiktas faktiskās situācijas esamības, kas izpaužas kā ekonomikas krīze, kam turklāt ir jāatbilst būtiskuma un pēkšņuma kritērijiem.

226. Vispārīgāk runājot, ir ļauns saglabāt skeptisku viedokli par risinājumu, atbilstoši kuram galu galā ārpus kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) jomas tiktu noteikta tiesību aktu kategorija, uz kuru neattiektos tiesiskuma pārbaude. Pamati, kas varētu tikt izvirzīti šāda risinājuma pamatošanai, ir divi, proti, attiecīgā vērtējuma politiskais apmērs un jautājuma tehniskais raksturs. Šie pamati ir tie paši, kas parasti tiek pausti doktrīnā, lai paskaidrotu, ka Savienības tiesa nolemj nevis atteikties no jebkādas pārbaudes, bet gan īstenot ierobežotu pārbaudi, it īpaši, ja tai ir jāveic sarežģīts ekonomisks vērtējums⁷⁷. Es uzskatu, ka nepastāv īpašs iemesls, kas varētu izskaidrot, kāpēc Tiesai Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta īstenošanas nolūkā būtu ne vien jāierobežo veiktā pārbaude, bet vienkārši pilnībā no tās jāatsakās.

227. Pastāv nozīmīgs judikatūras virziens, kas liecina par Tiesas spēju mobilizēt visus procesuālos resursus, lai pilnībā uzņemtos savu atbildību tiesas spriešanā vissarežģītākajās jomās, it īpaši, ja runa ir par institucionālā līdzsvara vai pamatprincipu ievērošanu.

77 — Šajā ziņā skat. Ritleng, D. disertāciju “Le contrôle de la légalité des actes communautaires par la Cour de justice et le Tribunal de première instance des Communautés européennes”, 1998, Nr. 683, 583. lpp.

228. Man savukārt nav zināms neviens pamatots iemesls tam, lai Tiesa atteiktos no savām pilnvarām pārbaudīt likumību vai veiktu tikai nebūtisku pārbaudi, kurā tikai mehāniski tiktu konstatēts iestāžu “dialogs”, uz kuru pamatojoties var tikt uzsākta kāda procedūra. Atbilstoši institucionālā līdzsvara principam ikvienai attiecīgajai Savienības iestādei ir jāuzņemas sava atbildības daļa, un Tiesai, īstenojot savu Līgumu sarga uzdevumu, ir pienākums veikt pārbaudi, kuras intensitāti vajadzības gadījumā tā var mainīt.

229. Veiksim kopsavilkumu. Interpretācija, saskaņā ar kuru Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto procedūru var uzsākt ar Komisijas un Padomes dialogu, manuprāt, ir pretrunā minētā panta jēgai, interpretācijai, kādu tam ir sniegusi Tiesa, institucionālā līdzsvara principam un likumības pārbaudes prasībām. Ārkārtas procedūras īstenošana tieši pretēji nozīmē būtiskas un pēkšņas ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā objektīvu konstatāciju. Ja Komisija un Padome nav vienprātis par šādas pasliktināšanās esamību, Tiesai ir jāveic pārbaude attiecībā uz Komisijas vērtējumu.

230. Ņemot vērā šos apsvērumus, tagad es pārbaudišu Komisijas izvirzītos atcelšanas pamatus.

ii) Atcelšanas pamatu pamatotības vērtējums

231. Man šķiet, ka Komisija nav veltījusi īpašu uzmanību tam, lai diferencētu sākotnējos apstākļus, ko tā norāda savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam. Sava galvenā pamata pirmajā daļā tā īpaši pārmet Padomei, ka tās kompetencē nav pieņemt apstrīdēto lēmumu, vienlaikus tai pārmetot, ka tā ir vainojama procedūras ļaunprātīgā izmantošanā un ir pārkāpusi “formas prasības”, institucionālā līdzsvara principu, *patere legem quam ipse fecisti* principu, kā arī Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. un 10. pantu.

232. Pamatojoties uz LESD 263. panta otrajā daļā paredzēto apstākļu uzskaitījumu, es secīgi pārbaudišu pamatu par pilnvaru sagrozišanu, pamatu, kurā Padomei ir pārņemts, ka tā ir pārkāpusi tiesību normu, jo uzskatīja, ka tai ir tiesības nepieņemt regulas priekšlikumu, un pamatu par to, ka ir pārkāpti izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumi nepietiekama un kļūdaina pamatojuma dēļ.

– Par pamatu, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu

233. Pamatam, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu un ar ko Komisija pārmet Padomei, ka tā ir izvairījusies no Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzētās procedūras, lai novērstu attiecīgos šīs lietas apstākļus, jo vairāk nevar piekrist divu alternatīvu iemeslu dēļ, t.i., vai nu iebildums sakrīt ar LESD pārkāpumu, vai arī tas ir nepietiekami pamatots.

234. Pirmkārt, pilnvaru nepareiza izmantošana, kuras viena no “kategorijām” ir procedūras ļaunprātīga izmantošana⁷⁸, loģiski ir izprotama tikai tad, ja tiesību akta autoram ir plaša rīcības brīvība. Savukārt tas nav iespējams, ja runa ir par saistošās kompetences īstenošanu⁷⁹. Šajā gadījumā pilnvaru nepareiza izmantošana noteikti sakrīt ar Līguma pārkāpumu, jo, ja iestādes veiktais pasākums nav tāds, kāds bija noteikts spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā, tas ir prettiesisks, un nav vajadzības noskaidrot tā autora motīvus.

78 — Skat. 1988. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajās lietās 32/87, 52/87 un 57/87 *ISA u.c./Komisija* (*Recueil*, 3305. lpp., 8. punkts un tajā minētā judikatūra).

79 — Šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1994. gada 15. decembra spriedumu lietā T-489/93 *Unifruit Hellas/Komisija* (*Recueil*, II-1201. lpp., 84. punkts) un 2011. gada 14. decembra spriedumu lietā T-52/09 *Nycomed Danmark/EMA* (Krājums, II-8133. lpp., 103. punkts). Skat. arī Ritleng, D. disertāciju, minēta iepriekš, Nr. 193, 182. lpp.

235. Lēmums, kas Padomei ir jāpieņem atbilstoši “parastajai” atalgojuma korigēšanas metodei, tiek pieņemts, istenojot saistošo kompetenci. Tādējādi man šķiet, ka kritika attiecas uz likuma pārkāpumu un nav vajadzības noskaidrot Padomes motīvus.

236. Otrkārt, kā tas izriet no pastāvīgās judikatūras, pilnvaru nepareiza izmantošana ir notikusi tad, ja iestāde tiesību aktu ir pieņēmusi vienīgi vai vismaz galvenokārt tikai tāpēc, lai sasniegtu mērķus, kas nav tie, kuri ir minēti, vai lai izvairītos no procedūras, kas īpaši paredzēta Līgumos, lai novērstu apstākļus, uz kuriem tai jāreaģē⁸⁰.

237. Šajā gadījumā pilnvaru nepareiza izmantošana nozīmē, ka ir ticis izvirzīts mērķis, kas nav mērķis ņemt vērā būtiskas ekonomikas krīzes esamību.

238. Taču šajā lietā Komisija nekādā ziņā nav pierādījusi, ka apstrīdētais lēmums bija pamatots ar motīviem, kas nav tie, kuri ir minēti šī lēmuma preambulas apsvērumos. Runājot par iespējamo Padomes pieļauto kļūdu, novērtējot būtiskas ekonomikas krīzes esamību, tā ir uzskatāma nevis par pilnvaru nepareizu izmantošanu, bet gan par Līguma pārkāpumu.

– Par pamatu, kas attiecas uz to, ka Padome ir pārkāpusi tiesību normu, jo tā nevarēja uzskatīt, ka tai ir tiesības nepieņemt regulas priekšlikumu

239. Pamats, kurā Padomei ir pārņemts, ka tā ir atteikusies pieņemt regulas priekšlikumu un patiesībā ir piemērojusi Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, man nešķiet pamatots.

240. Vispirms, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, Padome, kam bija iesniegts regulas priekšlikums, tikai atteicās piemērot “parasto” metodi, neņemot izņēmuma klauzulas procedūras ietvaros.

241. Pēc tam es uzskatu, ka Padome, kurai saskaņā ar Civildienesta noteikumu 65. pantu un to XI pielikuma 1. un 3. pantu ir piešķirta kompetence veikt ikgadējo atalgojuma korekciju atbilstoši “parastajai” metodei, ir kompetenta arī to noraidīt, ja nav izpildīti nosacījumi tās piemērošanai.

242. Būtiskas un pēkšņas ekonomikas krīzes esamība ļauj Padomei noraidīt priekšlikumu veikt korekciju atbilstoši “parastajai” metodei, jo tas uzliek Komisijai pienākumu iesniegt atbilstošu priekšlikumu, kas ir pamatots ar izņēmuma klauzulu.

– Par pamatu, kas attiecas uz izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumu pārkāpumu nepietiekama un kļūdaina pamatojuma dēļ

243. Vispirms saistībā ar galveno jautājumu par atteikšanos pielāgot atalgojumu es noraidīšu apgalvojumu par nepietiekamu pamatojumu, jo apstrīdētā lēmuma preambulā ir sešpadsmit apsvērumi, kuros ir norādīti iemesli, kuru dēļ Padome uzskatīja, ka tā nevarēja pieņemt regulas priekšlikumu.

244. Tādējādi atliek noskaidrot, vai apstrīdētajā lēmumā ir norādīts nepareizs pamatojums.

80 — Šajā ziņā skat. 2008. gada 15. maija spriedumu lietā C-442/04 Spānija/Padome (Krājums, I-3517. lpp., 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

245. Tiesas judikatūrā jau ilgu laiku ir noteikts, ka parasti Savienības tiesa veic ierobežotu pārbaudi attiecībā uz sarežģītiem ekonomiskiem vērtējumiem, kas ir saistīta tikai ar sodu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Saskaņā ar Tiesas vairākkārt atgādināto nostāju tiesas kontrolei, pārbaudot tiesību aktu, kas ietver šādu novērtējumu, ir jāaprobežojas tikai ar to, ka tiek pārbaudīts, vai, izdarot apstrīdēto izvēli, ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai pamatojums ir pietiekams, vai pareizi konstatēti faktiskie apstākļi, vai nav acīmredzamas kļūdas šo faktu vērtējumā un vai nav notikusi nepareiza pilnvaru izmantošana⁸¹.

246. Pārbaudot, vai Savienībā konstatētā ekonomiskā un sociālā situācija būtiski un pēkšņi pasliktinājās, novērtējums ir jāveic, ņemot vērā sarežģītus objektīvus datus, saistībā ar kuriem ir jāizmanto daudz dažādu rādītāju.

247. Tādējādi ir jāatzīst, ka Savienības tiesai, pārbaudot šādu vērtējumu, ir jāpārbauda tikai tas, vai ir norādīts pietiekams pamatojums, faktu pareizība, kā arī tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

248. Pirms precīzāk pārbaudīt dažādus iebildumus, ko ir izvirzījusi Padome un dalībvalstīs, kas ir iestājušās lietā, es lielos vilcienos atgādināšu par ekonomiskās un sociālās situācijas vērtējumu, kuru bija veikusi Komisija.

249. Ziņojumā par izņēmuma klauzulu ir analizēti šīs klauzulas īstenošanas nosacījumi, minot, ka situācijas pasliktinājumam ir jābūt ne tikai būtiskam un pēkšņam, bet arī “tādam, ka tā ārkārtas rakstura dēļ, ko nosaka pēkšņums un apmērs, ar [parasto] metodi to nebūtu iespējams pienācīgi ņemt vērā”⁸². Tas faktiski ir balstīts uz postulātu, saskaņā ar kuru “paralēlisma principa darbība attiecībā uz valstu ierēdņu pirktspējas izmaiņām [...] ir jānodrošina arī Eiropas Savienības ekonomikas lejupslīdes posmā”⁸³, kas nozīmē, ka izņēmuma klauzulu nevar piemērot tad, ja “parastā” metode spēj [...] pienācīgi aptvert ekonomikas un sociālās norises [Savienībā], izmantojot tās ietekmi uz valstu civildienesta ierēdņu atalgojumu”⁸⁴.

250. Ziņojuma par izņēmuma klauzulu 4.1. punktā ir piebilsts, ka jēdziens “pasliktināšanās” ir izmantots, lai aprakstītu ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos, ka jautājums, vai pasliktināšanās ir būtiska, ir jāatrisina, “izvērtējot noteiktās ekonomiskās un sociālās ietekmes nozīmīgumu un ilgumu”, bet jautājums, vai tā ir pēkšņa, ir jāizskata, “izvērtējot [šīs] ietekmes straujumu un paredzamību”, līdz ar to, kā uzskata Komisija, “īpaši svarīgi ir ekonomikas cikla parastās svārstības nošķirt no svārstībām, ko izraisījuši ārēji notikumi”.

251. Pēc tam, pārbaudot “objektīvos” rādītājus, ko var izmantot, ziņojumā par izņēmuma klauzulu, kurā ir norādīts, ka tiem ir jāatbilst visiem atbilstošajiem un vispāratzītajiem principiem, ir norādīti piecpadsmit rādītāji, kas attiecas uz saimniecisko darbību⁸⁵, valsts finansēm⁸⁶, darba tirgu⁸⁷ un ekonomisko situāciju⁸⁸, pamatojoties uz Eiropas ekonomikas prognozēm, ko 2011. gada 13. maijā publicēja Ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorāts.

81 — Skat. 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost un La Poste/UFEX u.c.* (Krājums, I-4777. lpp., 143. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2002. gada 25. aprīļa rīkojumu lietā C-323/00 P *DSG/Komisija* (*Recueil*, I-3919. lpp., 43. punkts).

82 — 4. punkts, 5. lpp.

83 — 4.2. punkts, 7. lpp.

84 — Turpat.

85 — IKP pieaugums, iekšējais pieprasījums, krājumi, neto eksports, privātais patēriņš, valsts patēriņš, kopējie ieguldījumi un inflācija (SPCI) Savienībā.

86 — Vispārējā valdības budžeta bilance un valsts parāds Savienībā.

87 — Kopējās nodarbinātības līmenis, bezdarba līmenis un strādājošo atalgojums Savienībā.

88 — Ekonomiskās situācijas rādītājs un nodarbinātības prognozes Savienībā.

252. Visbeidzot, konstatējot, ka šie rādītāji liecina, ka lejupslīde beidzās 2009. gada rudenī un ka Savienībā pakāpeniski norisinās ekonomikas atveseļošanās, ziņojumā par izņēmuma klauzulu ir norādīts, ka nepastāv būtiska un pēkšņa ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā “atskaites laikposmā no 2010. gada 1. jūlija līdz 2011. gada maija vidum”, kā arī nav notikuma, kas netika vai varēja tikt ņemts vērā atbilstoši “parastajai” metodei, un ir secināts, ka nav pamata priekšlikumu iesniegt saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu.

253. Savā paziņojumā, kas ir pamatots ar “pēdējām Savienībā notikušajām izmaiņām [...] kopš pavasara ekonomikas prognožu publicēšanas”⁸⁹ un it īpaši ar ekonomikas prognozēm, kuras Ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorāts bija paziņojis 2011. gada 10. novembrī, Komisija ir piesardzīgāka un veic niansētāku situācijas novērtējumu.

254. Tā apstiprina agrākajā analizē izdarīto secinājumu, vienlaikus tomēr konstatējot ekonomikas perspektīvu pasliktināšanos un “ekonomiskās aktivitātes palēnināšanos”, ko joprojām atspoguļo “parastā” metode.

255. Saskaņā ar paziņojumu, kaut arī šīs prognozes salīdzinājumā ar pavasarī publicēto prognozi liecina par tendenci pasliktināšanos 2011. gadā un “par to saspringto un sarežģīto situāciju Eiropas ekonomikā”⁹⁰, tomēr Savienībā nav radusies ārkārtas situācija, kurā Savienības ierēdņu atalgojums “netiek korigēts pietiekami ātri, lai ņemtu vērā pasākumus, ko dalībvalstis veikušas attiecībā uz valstu ierēdņiem”⁹¹.

256. Iebildumi, ko Padome un dalībvalstis, kas iestājušās lietā, pauž attiecībā uz Komisijas vērtējumu, var tikt iedalīti četrās kategorijās atkarībā no laikposma, kas ir jāņem vērā ekonomiskās un sociālās situācijas novērtēšanai, atbilstošo rādītāju rakstura un skaita, ģeogrāfiskās zonas, kurā ir jānotiek situācijas pasliktinājumam, vai, visbeidzot, paralēlisma principa saglabāšanai starp Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju izmaiņām un valstu civildienesta ierēdņu atalgojuma izmaiņām.

257. Es secīgi pārbaudīšu šīs četras iebildumu kategorijas, lai noskaidrotu, vai Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

258. Pirmais iebildums attiecas uz vērā ņemamo laikposmu.

259. Es uzskatu, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, par aplūkojamo laikposmu izvēloties laikposmu no 2010. gada 1. jūlija līdz 2011. gada maija vidum, tāpēc, ka nebija jāņem vērā agrāks laikposms, jo tas jau bija ņemts vērā atbilstoši iepriekšējam saimnieciskajam gadam, un tāpēc, ka 2011. gada maija vidus bija datums, uz kuru attiecās pēdējā pieejamā informācija.

260. Kopumā ir svarīgi norādīt, ka Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants ļauj ņemt vērā nevis vienalga kādu krīzi, bet tikai tādu, kuras izpausme ir īpaša tās “pēkšņuma” dēļ. Lai noskaidrotu, vai notikums ir pēkšņš, šķiet loģiski ņemt vērā tās ilgumu un uzskatīt, ka notikums, kuru ir grūti lokalizēt laikā un kurš ir progresīva izmaiņu procesa rezultāts, nav pēkšņš.

261. Manuprāt, no tā izriet, ka Savienības tiesību aktos noteiktais pēkšņuma kritērijs izslēdz iespēju ņemt vērā ilgstošas krīzes, pat ja tās ir smagas, un paredz ierobežot laikā novērtējuma laikposmu.

89 — 1. punkta sestā daļa, 3. lpp.

90 — 3. punkta ceturtdaļa, 11. lpp.

91 — 3. punkta devītā daļa, 12. lpp.

262. Turklāt ir jānorāda, ka Tiesa savā iepriekš minētajā 2010. gada 24. novembra spriedumā lietā Komisija/Padome ir nostiprinājusi principu, saskaņā ar kuru izņēmuma klauzulas izmantošanai ir nepieciešama situācijas pasliktināšanās, ko “parastā” metode neļauj ņemt vērā pietiekami ātri, ciktāl šī metode darbojas ar nobīdi laikā⁹². Turklāt Padome neapstrīd šo principu, uz ko tā atsaucas savos rakstveida apsvērumos.

263. Tādējādi no Tiesas judikatūras skaidri izriet, ka izņēmuma klauzulas izmantošanas pamatojums ir nepietiekams “parastās” metodes ātrums, lai ņemtu vērā pēkšņu krīzi. Tādējādi ir jāidentificē notikums vai notikumu kopums, kas norisinās precīzā un nesenā laikposmā.

264. Runājot par vērtējuma laikposma sākumu, Komisija pamatoti norāda, ka laikposms pirms 2010. gada 1. jūlija netika ņemts vērā, jo tas atbilda iepriekšējam saimnieciskajam gadam, attiecībā uz kuru Padome nebija lūgusi piemērot izņēmuma klauzulu.

265. Turklāt man ir jākonstatē, ka Padome tieši nepārmet Komisijai, ka tā nav ņēmusi vērā 2008. un 2009. gada krīzi, bet tā drīzāk tai pārmet, ka tā nav ņēmusi vērā šīs krīzes “ilgstošo ietekmi” uz ekonomisko un sociālo situāciju atskaites laikposmā, precizējot, ka krīze “daudzu dalībvalstu ekonomisko un sociālo situāciju padarīja ļoti trauslu”⁹³.

266. Tomēr tas, ka 2008. un 2009. gada krīze varētu izraisīt ilgstošu ietekmi atskaites laikposmā, nediskvalificē Komisijas izdarīto izvēli, ciktāl izmantotie rādītāji atspoguļo tikai jauno notikumu, kas norisinājušies šajā laikposmā, sekas.

267. Jākonstatē, ka Komisija vispārīgi ir novērtējusi ekonomiskos un sociālos apstākļus atskaites laikposmā, neizslēdzot iespējamās agrākās krīzes sekas. Kaut arī Komisija loģiski ir ņēmusi vērā 2010. gadā notikušās ekonomikas atlabšanas “sākumu”, tā ir minējusi arī satraucošo valsts finanšu stāvokli un dalībvalstu iekļaušanās negatīvo ietekmi, īpaši norādot, ka laikā no 2007. līdz 2009. gadam kopējais vispārējais valsts budžeta deficīts palielinājās no mazāk kā 1 % no IKP līdz gandrīz 7 % no IKP.

268. Attiecībā uz novērtējuma laikposma beigām ir jāpiebilst, ka Komisija un Padome patiesībā, šķiet, netieši piekrīt, ka laikposma beigām ir jāatbilst datumam, kurā ir kļuvuši zināmi visjaunākie dati.

269. Kritika, saskaņā ar kuru Komisijas pieejas dēļ tiek noliegts reālais ekonomikas stāvoklis un izņēmuma klauzula zaudējot jebkādu lietderīgo iedarbību, noteikti ir balstīta uz nepareizu šīs pieejas interpretāciju. Pretēji tam, ko apgalvo Padome, no Komisijas analīzes neizriet, ka tā vēlas, lai krīzes sākums un beigas pilnībā sakrīt ar atskaites periodu, uz kuru attiecas “parastā” metode. Tādējādi Komisija negaidīja šī laikposma beigās, lai veiktu savu analīzi un novērtētu Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta piemērojamību. Tieši pretēji, no tās ziņojuma par izņēmuma klauzulu un no tās paziņojuma izriet, ka, ja tā būtu konstatējusi ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos laikā no 2010. gada jūlija līdz 2011. gada maija vidum, t.i., laikposmā, kas atšķiras no atskaites laikposma, tā būtu varējusi uzskatīt par pamatotu izņēmuma klauzulas īstenošanu.

270. Noteikti nešķiet, ka Komisija būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvēloties laikposmu situācijas novērtēšanai.

271. Otrais iebildums ir saistīts ar atbilstošu rādītāju raksturu un skaitu.

92 — Šī nobīde ir izskaidrojama ar to, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 2. un 4. punktu Briseles starptautiskajā indeksā ir ņemtas vērā izmaiņas, kas ir konstatētas laikā no iepriekšējā gada jūnija līdz pašreizējā gada jūnijam, un ka *Eurostat* izstrādātie īpašie rādītāji atspoguļo reālās izmaiņas valstu centrālo pārvaldes iestāžu ierēdņu atalgojumā laikā no iepriekšējā gada jūlija līdz pašreizējā gada jūlijam. Tiesa šī sprieduma 70. punktā ir ņēmusi vērā šo nobīdi, norādot, ka algu izmaiņas dalībvalstīs, kas notikušas laikā no iepriekšējā gada jūlija līdz pašreizējā gada jūlijam, atspoguļoja lēmumus par ierēdņu atalgojumu, ko pieņēmušas šo valstu iestādes, ņemot vērā šajā laikposmā pastāvošo ekonomisko situāciju.

93 — Skat. Padomes atbildes raksta uz repliku lietā C-63/12 40. punktu.

272. Padome apgalvo, ka ekonomiskās un sociālās situācijas novērtējums izņēmuma klauzulas piemērošanas nolūkā ir jāveic, ņemot vērā ekonomisko un sociālo situāciju plašā nozīmē, un to nevar veikt, ņemot vērā divus parametrus, kas ir noteicoši ikgadējās korekcijas veikšanai atbilstoši “parastajai” metodei. Tā īpaši pārmet Komisijai, ka tā ir ņēmusi vērā tikai valstu ierēdņu pirktspējas samazināšanos astoņās dalībvalstīs, kas ir izmantojama kā atsauces kritērijs “parastās” metodes piemērošanai, un nav ņēmusi vērā lielu skaitu citu konsolidācijas pasākumu, kuri ietekmē valstu civildienestu. Tā arī pārmet Komisijai, ka tā nav ņēmusi vērā zināmu skaitu citu būtisku rādītāju.

273. Pirmā kritika, man šķiet, ir jānorāda, jo tai trūkst faktiska pamatojuma, ciktāl Komisija nav novērtējusi ekonomisko un sociālo situāciju, pamatojoties uz “parastās” metodes piemērošanas rezultātu, kurā ir ņemtas vērā ierēdņu pirktspējas izmaiņas astoņās references dalībvalstīs. Kā jau es atgādināju⁹⁴, vērtējums tika veikts, pamatojoties uz piecpadsmit rādītāju kopumu, attiecībā uz kuriem tiek uzskatīts, ka tie attiecas vienlaikus uz ekonomikas un sociālajām jomām. Tostarp jānorāda, ka Komisija ir ņēmusi vērā atalgojuma izmaiņas publiskajā sektorā visā Savienībā. Tā ir ņēmusi vērā arī dalībvalstu veiktos stingros budžeta taupības pasākumus, jo tā ir minējusi, ka civildienesta ierēdņi krīzes sekas izjutīs vēl ilgi, “jo turpmākajos gados ir jāpiemēro būtiski budžeta taupības pasākumi”⁹⁵.

274. Otrā kritika, kas attiecas uz dažu būtisku rādītāju neņemšanu vērā, man nešķiet pamatota.

275. Paredzot tikai to, ka vērtējums ir jāveic, pamatojoties uz Komisijas sniegtiem objektīviem datiem, nesagatavojot kaut vai tikai orientējošu atbilstošo rādītāju sarakstu, Savienības likumdevējs šai iestādei ir piešķīris rīcības brīvību, lai noteiktu rādītājus, kas liecina par ekonomiskās un sociālās situācijas izmaiņām. Turklāt, ņemot vērā ekonomiskās un sociālās situācijas jēdziena īpaši neskaidro raksturu, novērtēšana noteikti ir saistīta ar elementiem, kas ir uzlabojami.

276. Šajos apstākļos nepietiek, ka Padome apgalvo, ka papildus piecpadsmit izvēlētajiem rādītājiem bija pieejami citi rādītāji, lai pierādītu, ka Komisijas analizē ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

277. Turklāt atsevišķiem Padomes norādītajiem rādītājiem ļoti ātri atklājas tiem piemītošie trūkumi, piemēram, gaistošais raksturs, kas ir attiecināms uz to, kā finanšu tirgu dalībnieki uztver valsts parādu.

278. Tādējādi nav pierādīts, ka izpratne par situāciju, kas izriet no Komisijas izvēlēta analīzes modeļa, ir balstīta uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

279. Trešais iebildums attiecas uz vērā ņemamo ģeogrāfisko apgabalu.

280. Padome un dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, būtībā pārmet Komisijai, pirmkārt, ka tā ir analizējusi situāciju tikai tajās dalībvalstīs, kuras veido references paraugu, lai izstrādātu īpašos rādītājus, kas izmantoti “parastajā” metodē, un, otrkārt, ka tā nav ņēmusi vērā īpašās situācijas atsevišķās dalībvalstīs, kas radīja riskus visai Savienībai.

281. Šis dubultais iebildums ir nepamatots.

282. Pirmkārt, no ziņojuma par izņēmuma klauzulu un no paziņojuma izriet, ka Komisija analizēja datus, kas attiecas uz visu Savienību, neizslēdzot vienu vai vairākas dalībvalstis ar atrunu, ka tās neietilpst references paraugā.

94 — Skat. šo secinājumu 251. punktu.

95 — Skat. ziņojuma par izņēmuma klauzulu 5.2.5. punkta piekto daļu, 23. lpp.

283. Otrkārt, atsevišķu dalībvalstu īpašās situācijas noteikti ir atspoguļotas vispārīgajos datos, kuri attiecas uz visu Savienību un ar kuriem Komisija ir pamatojusi savu argumentāciju. Ekonomiskās un sociālās situācijas ņemšana vērā "Savienībā" loģiski nozīmē, ka dati atspoguļo ne tikai situāciju dalībvalstīs, kurās pastāv sarežģīti apstākļi, bet arī situāciju dalībvalstīs, kuru situācija ir labāka. Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija nav abstrahējusies no atšķirībām, kas var pastāvēt starp dalībvalstīm. Tādējādi, runājot par bezdarba līmeni, tā ir minējusi atšķirīgās izmaiņas dalībvalstīs, bet, aplūkojot šos elementus perspektīvā salīdzinājumā ar situāciju kopumā, tā uzskatīja, ka situācijas atsevišķās dalībvalstīs nepamato izņēmuma klauzulas izmantošanu.

284. Ceturtais, vispārīgākais iebildums attiecas uz paralēlisma principa saglabāšanu starp Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma koriģēšanu un valstu civildienesta ierēdņu atalgojuma koriģēšanu krīzes gadījumā. Komisijai tiek pārņemts, ka tā ir veikusi pārāk šauru izņēmuma klauzulas interpretāciju, uzskatot, ka tā ir izmantojama tikai tad, ja ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos neatspoguļo valstu ierēdņu pirktspējas zaudēšana, kas tiek atspoguļota, piemērojot "parasto" metodi.

285. Arī šis iebildums tāpat kā iepriekšējie man nešķiet pamatots.

286. Ir skaidrs, ka Savienības ierēdņu atalgojuma korekcijas "parastā" metode jau no paša sākuma ir balstīta uz paralēlisma principu starp Savienības ierēdņu pirktspējas izmaiņām un valstu civildienesta ierēdņu pirktspējas izmaiņām. Šis princips noteica īpašu tādu rādītāju izmantošanu, kas, kā tiek uzskatīts, sniedz cik vien iespējams ticamu priekšstatu par augšupējām vai lejupējām izmaiņām atalgojuma pirktspējā valstu civildienestos. Ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā, kā to ir atzinusi pati Padome⁹⁶, ietekmē valstu ierēdņu atalgojumu, līdz ar to tā kaut vai tikai daļēji un ar zināmu nobīdi ir atspoguļota "parastās" metodes piemērošanā.

287. Pretēji tam, ko apgalvo Padome, Komisija nenoliedz, ka Savienības ierēdņu pirktspējas samazināšanās, kas var izrietēt no metodes piemērošanas, varētu būt nepietiekama, ņemot vērā Savienībā iestājušās krīzes smagumu un pēkšņumu, bet tā uzskata, ka 2011. gada krīzei nebija tādu seku, kas pamatotu tādu pasākumu veikšanu, kuri pārsniedz to, kas jau bija atspoguļots, piemērojot "parasto" metodi.

288. Padome nav pierādījusi, ka šis vērtējums būtu balstīts uz daļēju vai nepareizu pieejamo datu analīzi vai tajā nebūtu ņemti vērā vai pārāk zemu būtu novērtēti atsevišķi rādītāji par labu citiem, mazāk atbilstošiem rādītājiem. Kaut arī dati, kas ir ņemti par pamatu novērtējumam, ir objektīvi, analīze, kas attiecībā uz tiem ir veikta, un katram no tiem piešķirtās reprezentativitātes pakāpes noteikšana noteikti ir subjektīva. Neviens no izvirzītajiem iebildumiem nepierāda, ka Komisijas veiktā analīze pārsniegtu šai iestādei atzīto rīcības brīvību un ka tajā būtu pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā.

289. Kaut arī ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā var piespiest mikstināt atalgojuma politiku un attiecīgā gadījumā pamatot pirktspējas samazināšanos, šādām izmaiņām ir jābūt saderīgām ar tiesiskas Savienības principiem un tām ir jāatbilst Civildienesta noteikumu normām un garantijām, kas tajos ir atzītas Savienības ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem.

290. Saistībā ar Civildienesta noteikumu 65. pantā piešķirtajām pilnvarām Padome ir apņēmusies noteiktā laikposmā ievērot saistošu un automātisku atalgojuma koriģēšanas procedūru, ko papildina drošības procedūra, kuras obligāts priekšnoteikums ir tas, ka Komisija konstatē "būtisku" ekonomikas krīzi, un atbilstoši kurai pēc tam ir nepieciešams vērtējums par pamatotību, ko saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru veic Padome un Parlaments.

96 — Apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvērumā Padome norāda, ka finanšu krīze "lielā skaitā dalībvalstu ir izraisījusi būtiskas budžeta korekcijas, tostarp arī valstu ierēdņu atalgojuma korekciju".

291. Procesuālo un materiālo nosacījumu, kas ir jāizpilda, lai varētu īstenot izņēmuma klauzulas procedūru, stingrība nevar pamatot to, ka Padome vienpusēji atkāpjas no šiem nosacījumiem, tādējādi neizpildot gan Civildienesta noteikumu normas, gan tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, uz ko var atsaukties Savienības ierēdņi un pārējie darbinieki.

292. Protams, nekas neaizliedz grozīt Civildienesta noteikumus, lai paredzētu citu procedūru pēc 2012. gada 31. decembra, kas ir metodes spēkā esamības beigu datums.

293. Šajā ziņā, lai mazinātu asimetriju starp korigēšanas atbilstoši “parastajai” metodei mehānisko loģiku un izņēmuma klauzulas īstenošanas automatiskuma neesamību, Eiropas Parlamenta nostājā, kas pirmajā lasījumā pieņemta 2013. gada 2. jūlijā⁹⁷, ir paredzēta tieši jaunas izņēmuma klauzulas ieviešana, kam piemīt automatiskais raksturs, jo tā mehāniski būs piemērojama Savienības IKP samazināšanās gadījumā⁹⁸.

294. Turklāt ir interesanti konstatēt, ka šīs jaunās krīzes klauzulas piemērošana 2011. gadā, ņemot vērā IKP pieaugumu⁹⁹, būtu izraisījusi regulas priekšlikuma akceptēšanu.

295. Galu galā, tā kā uzskatu, ka Komisijas vērtējumā nav pieļauta acīmredzama kļūda, es lūdzu atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir noraidīta atalgojuma korigēšana.

296. Es tikai īsi aplūkošu jautājumu par korekcijas koeficientu korigēšanu, kas, manuprāt, nerada īpašas grūtības.

297. Pastāv divas iespējas.

298. Vai nu izņēmuma klauzulas procedūra ir piemērojama arī korekcijas koeficientu korigēšanai un lēmums par atteikšanos tos korigēt ir prettiesisks to pašu iemeslu dēļ, kas ir attiecināmi uz atteikumu korigēt atalgojumu.

299. Vai arī, kā man šķiet, Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants nevar pamatot atteikumu korigēt korekcijas koeficientus, un šajā gadījumā apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo tajā nav ne mazākā pamatojuma, kurā būtu paskaidroti iemesli, kuru dēļ Padome iebilst pret šo korigēšanu.

300. Līdz ar to es aicinu Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu pilnībā.

V – Prasība lietā C-66/12

301. Pirmkārt, es izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ es galvenokārt aicinu Tiesu šo prasību noraidīt, neņemot par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

302. Gadījumā, ja Tiesa nepiekrīstu šim viedoklim, es, otrkārt un pakārtoti, norādīšu iemeslus, kuru dēļ šī iebilde par nepieņemamību man šķiet apmierināma.

97 — Nostāja, lai pieņemtu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr.../2013, ar ko groza Eiropas Savienības Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību.

98 — Skat. šīs nostājas 1. panta 53. punktu, ar ko groza Civildienesta noteikumu XI pielikumu, ieviešot jaunu izņēmuma klauzulu (jauns 11. pants). Ja IKP izmaiņas ir robežās no 0,1 % līdz 1 %, 33 % no specifiskā indeksa lieluma tiek ņemti vērā nekavējoties un atlikušie 67 % tiek pārnesti uz $n + 1$ gada 1. aprīli; ja IKP izmaiņas ir robežās no 1 % līdz 3 %, indeksa lieluma ņemšana vērā pilnībā tiek pārnesta uz $n + 1$ gada 1. aprīli, visbeidzot, ja IKP samazinās vairāk nekā par 3 %, netiek veikta nekāda atjaunināšana tikmēr, kamēr IKP kopējais pieaugums, kas rēķināts, sākot no kārtējā gada, atkal nekļūst pozitīvs. Minētās nostājas preambulas 4. apsvērumā ir precizēts, ka šīs automatiskās krīzes klauzulas mērķis ir “novērst sarežģījumus, kuri iepriekš radās šīs metodes piemērošanas dēļ”.

99 — Saskaņā ar Eurostat statistikas datiem faktiskā Savienības IKP pieauguma likme 2011. gadā bija 1,6 % (tabula, kas attiecas uz faktiskā IKP pieauguma likmi (pēc apjoma), dati pieejami interneta vietnē http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/product_details/dataset?p_product_code=tec00115).

A – Prasības pamatotība

1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi

303. Tā kā Padomes, Komisijas, Čehijas Republikas, Dānijas Karalistes, Vācijas Federatīvās Republikas, Spānijas Karalistes, Nīderlandes Karalistes un Apvienotās Karalistes argumenti jau tika izklāstīti, pārbaudot prasības lietā C-63/12 pamatotību, es izklāstīšu tikai Īrijas un Francijas Republikas norādītos pamatus.

a) Īrija

304. Īrija apgalvo, ka būtiskus un pēkšņus traucējumus var radīt iespējamība, ka dalībvalstis ir piedzīvojušas budžeta nelīdzsvarotību, un uzskata, ka Padome var ņemt vērā ne tikai Komisijas sniegtos objektīvos datus, novērtējot krīzes paātrināšanās risku.

305. Tā pārmet Komisijai, ka tā nav pareizi ņemusi vērā dalībvalstu finanšu līdzekļu stāvokli, kaut gan runa ir par raksturīgu un būtisku pašreizējās ekonomikas krīzes elementu.

306. Konkrētāk, runājot par Īrijas situāciju, tā norāda, ka ir īstenojusi plašas budžeta korekcijas, kas īpaši ietvēra civildienesta ierēdņu algu samazināšanu, un uzņēmās dažādas saistības, lai saglabātu savu banku sektoru. Īrija min arī faktiskā IKP ievērojamu samazināšanos laikposmā no 2008. līdz 2010. gadam, kam 2011. gadā sekoja nacionālā kopprodukta (NKP) samazināšanās, valsts parāda palielināšanās, nodarbinātības pasliktināšanās un zems inflācijas līmenis, kas liecina par Īrijas iekšējās ekonomikas ilgstošu zemo līmeni.

b) Francijas Republika

307. Francijas Republika apgalvo, ka Tiesai ir jāīsteno parastā pārbaude attiecībā uz Komisijas atteikumu piemērot izņēmuma klauzulu īpaši tāpēc, ka Komisijai nav nekādas rīcības brīvības šīs klauzulas īstenošanā, un ar veicamā vērtējuma sarežģīto raksturu nevar pietikt, lai pamatotu pārbaudes tiesā ierobežošanu.

308. Šī dalībvalsts pievienojas Padomes argumentācijai gan saistībā ar atbilstošo datu ierobežojumu laikā, gan saistībā ar situācijas būtiskā un pēkšņā rakstura vērtējumu.

309. Tā uzskata, ka Komisija nav ņemusi vērā visus objektīvos un atbilstošos datus, un īpaši attiecībā uz Francijas Republiku uzsver, ka budžeta pielāgošanas pasākumi, kas veikti, reaģējot uz krīzi, pēc indeksa punktu iesaldēšanas nobloķēja ierēdņu atalgojuma divu galveno sastāvdaļu attīstību. Tā uzskata, ka viena gada nobīde, ko izraisīja “parastā” metode, neļāva pietiekami ātri veikt korigēšanu.

310. Francijas Republika turklāt uzskata, ka Komisija nav ņemusi vērā un ir pārāk zemu novērtējusi krīzes būtisko raksturu un Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantam ir sniegusi tādu interpretāciju, kas nosacījumu, kurš ļauj atkāpties no “parastās” metodes, izpildi padara pārmērīgi grūtu vai pat neiespējamu.

311. Visbeidzot tā uzsver, ka Komisijai kā Savienības vispārējo interešu aizsargātājai ir īpaši pienākumi un ka tā nevar atbrīvot Savienības ierēdņus no nepieciešamajām kopējām pūlēm, kam ir piekrituši dalībvalstu civildienesta ierēdņi, lai sekmētu budžeta deficītu samazināšanos un lai cīnītos ar Savienības vēsturē nepieredzēti smagu krīzi.

2) Mans vērtējums

312. Tiesa vairākkārt ir atzinusi, ka Savienības tiesa, ņemot vērā katras lietas apstākļus, ir tiesīga izvērtēt, vai pareiza tiesvedība attaisno prasības noraidīšanu pēc būtības, iepriekš nelemjot par tās pieņemamību¹⁰⁰.

313. Loģiskās vai dabiskās jautājumu izskatīšanas kārtības neievērošanas procedūras izmantošana dažreiz tiek apstrīdēta¹⁰¹. Tomēr, ja runa tiešām ir par gadījumu, kurā procesuālās ekonomijas un pareizas tiesvedības principi pamato lēmuma pieņemšanu par prasības pamatotību, nepārbaudot tās pieņemamību, tas ir tad, kad prasība ir noraidāma tāpēc, ka lēmums ir pieņemts par citu ar to saistītu prasību.

314. Tieši tā tas ir šajā gadījumā.

315. Man jau bija iespēja uzsvērt saistību starp trim lietām, uz kurām attiecas šie secinājumi, un sakarību starp izvirzītajiem pamatiem¹⁰².

316. Ja, kā es to piedāvāju, Tiesa lietā C-63/12 nolems apmierināt prasību atcelt tiesību aktu, kas ir iesniegta par apstrīdēto lēmumu, tāpēc, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka izņēmuma klauzulas piemērošanas nosacījumi nebija izpildīti¹⁰³, tai neatliks nekas cits kā noraidīt prasību atcelt tiesību aktu, kurā Padome pārmet Komisijai, ka divos apstrīdētā lēmuma sagatavošanas aktos tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

317. Tādējādi es galvenokārt lūdzu noraidīt prasību lietā C-66/12.

318. Tādējādi es tikai pakārtoti aplūkošu sarežģīto un delikāto jautājumu par šīs prasības pieņemamību.

B – Prasības pieņemamība

1) Galveno lietas dalībnieku un personu, kas iestājušās lietā, apsvērumi

319. Komisija apgalvo, ka prasība ir nepieņemama kopumā, jo Padome lēmumu par šīs prasības iesniegšanu nav pieņēmusi ar tās locekļu kvalificētu balsu vairākumu, ciktāl sešas delegācijas Pastāvīgo pārstāvju komitejā (*Coreper*) notikušajās diskusijās norādīja, ka tās atturas, un jautājums tika izņemts bez apspriešanas Vides padomes 2011. gada 19. decembra sanāksmē.

320. Komisija norāda, ka kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā LES 16. panta 3. punktā ir noteikts, ka, ja vien Līgumos nav paredzēts citādi, Padome lēmumus pieņem ar kvalificētu balsu vairākumu. Kaut arī Padome šajā gadījumā ir atsaukusies uz izņēmumu, kas ir paredzēts LESD 240. panta 3. punktā, kurā Padomei ir ļauts ar vienkāršu balsu vairākumu pieņemt lēmumu par procedūras jautājumiem, kā arī par sava iekšējā reglamenta pieņemšanu, lēmums vērsties Tiesā, ja tas nerada juridiski saistošas sekas, tomēr nav vienkāršs procedūras jautājums, un tas, tieši pretēji, ir principiāls lēmums pēc būtības, kurā ir pausti Padomes iebildumi pret Komisijas secinājumiem attiecībā uz metodes piemērošanu.

100 — Šajā ziņā skat. Tiesas 2002. gada 26. februāra spriedumu lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer* (*Recueil*, I-1873. lpp., 51. un 52. punkts) un 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-233/02 Francija/Komisija (*Recueil*, I-2759. lpp., 26. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2013. gada 25. aprīļa spriedumu lietā T-526/10 *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija (20. punkts).

101 — It īpaši skat. ģenerālvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumu, ko viņš sniedzis lietā C-547/10 P Šveice/Komisija, kurā tika taisīts 2013. gada 7. marta spriedums, 46.–53. punktu, kā arī Bouveresse, A., “Recevabilité et moyens d’annulation”, piezīme attiecībā uz LES, 2013. gada 24. aprīlis, lieta T-256/10, *Revue Europe*, com. 257.

102 — Skat. šo secinājumu 123.–127. punktu.

103 — Jāprecizē, ka Īrijas un Francijas Republikas izvirzītie argumenti nevar atspēkot šo secinājumu.

321. Tā kā Padome nav rīkojusies ar kvalificētu balsu vairākumu, tās lēmums vērsties Tiesā būtu jāuzskata par tādu, kas nav ticis pieņemts. Līgumos ietvertie procesuālie noteikumi nav atkarīgi no dalībvalstīm vai Savienības iestādēm un tie ir ļoti būtiski. Turklāt, ja prasītāja vēlme iesniegt prasību nav konstatēta, prasība ir jāatzīst par nepieņemamu.

322. Padome atbild, ka lēmums vērsties Tiesā pēc definīcijas ir procesuāls lēmums, nevis lēmums pēc būtības, jo tā mērķis nav pieņemt tiesību aktu vai veikt pasākumu, kas ir paredzēts Līgumos, un tajā nav ietverts nekāds lēmums pēc būtības par Tiesai nodotiem juridiskiem jautājumiem.

323. Padome norāda, ka pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā tā – Komisijai pret to neiebilstot – vienmēr uzskatīja, ka noteikums par balsojumu par lēmumu vērsties ar prasību tiesā nebija atkarīgs no tā, kuru paredz konkrēts juridiskais pamats, kas reglamentē jomu, ar kuru ir saistīti Tiesai nodotie jautājumi pēc būtības, bet bija standarta noteikums par vienkāršu balsu vairākumu, kas ir paredzēts EKL 205. panta 1. punktā, un apgalvo, ka LES 16. panta 3. punktā kvalificēts balsu vairākums ir noteikts nevis kā vispārējs princips, bet tikai kā standarta noteikums.

324. Turklāt, ja pieņem, ka lēmums vērsties Tiesā ir jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu, atbilstoši LES un LESD pievienotā Protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem 3. panta 3. punkta trešajai daļai lēmums ir pieņemts, ja “par” ir vismaz 255 balsis, kas pārstāv vismaz divas trešdaļas Padomes locekļu, ja šāds lēmums netiek pieņemts pēc Komisijas priekšlikuma. Tādējādi paradoksāli lēmuma vērsties Tiesā pieņemšana ir padarīta vēl grūtāka nekā būtisku politisku lēmumu pieņemšana, kaut arī nepastāv norāde, ka Lisabonas līguma autori būtu vēlējušies samazināt Padomes iespējas aizstāvēt savas tiesības Tiesā un izjaukt līdzsvaru Savienības iestāžu starpā, jo savukārt Komisija lēmumu par prasības iesniegšanu pieņem ar savu locekļu balsu vairākumu¹⁰⁴.

325. Spānijas Karaliste piebilst, ka, ja tiktu ierobežota iespēja iesniegt prasību tiesā, būtu apdraudēts efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips, kaut gan Lisabonas līguma mērķis nebija padarīt grūtāku Savienības iestāžu prasību iesniegšanu tiesā. Turklāt noteikums par kvalificētu balsu vairākumu neesot saderīgs ar pārējo iestāžu praksi, kuru iekšējie reglamentē sekmē prasību iesniegšanu tiesā, un ietekmējot institucionālā līdzsvara principu, traucējot iestādei iesniegt prasību, lai aizstāvētu savas pilnvaras.

326. Francijas Republika norāda, ka vienīgās skaidrās Līgumu tiesību normas, kas attiecas uz noteikumu par balsu vairākumu, kāds ir piemērojams lēmumiem par Padomes vērsanos Tiesā, ir tās, kas ir ietvertas LESD 245. un 247. pantā attiecībā uz pieteikumu par Komisijas locekļa atlaišanu no amata, un apgalvo, ka vēl paradoksālāk ir prasības atcelt tiesību aktu vai prasības sakarā ar bezdarbību iesniegšanai noteikt stingrāku noteikumu par balsu vairākumu nekā pieteikumam par atlaišanu no amata un ka atlaišanas no amata procedūru īstenošanas nosacījumus parasti papildina aizsardzības noteikumi, ko pamato varas dalīšanas princips un pārvaldības turpinātības princips.

327. Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips nosaka, ka LESD 240. panta 3. punktu nedrīkst interpretēt pārāk šauri. Šī dalībvalsts uzskata, ka lēmums, ja tiek pieņemts, ka tas ir prettiesisks, ir uzskatāms par spēkā esošu likumības prezumpcijas dēļ, kas ir attiecināma uz Savienības iestāžu tiesību aktiem, kamēr tie nav tikuši atsaukti vai atcelti.

328. Apvienotā Karaliste apgalvo, ka, ja pieņem, ka lēmums esot bijis jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu, šis kvalificētais balsu vairākums tika sasniegts Vides padomes 2011. gada 19. decembra sanāsmē, jo dienas kārtības A punktā iekļautais jautājums tika izlemts ar Padomes vienprātīgu lēmumu, ciktāl neviens loceklis nepauda atsevišķu viedokli, nepieprasīja, lai protokolā tiktu ietverti paziņojumi, ne arī norādīja, ka jautājums varētu izraisīt jaunas debātes, kas pamatotu tā izņemšanu no dienas kārtības.

104 — Skat. LESD 250. pantu.

329. Komisija šaubās par to, vai ir pieņemams Apvienotās Karalistes, kas ir persona, kura ir iestājusies lietā, izvirzītais pamats, ciktāl Padome, kas ir prasītāja, neapstrīd, ka savu lēmumu ir pieņēmusi ar vienkāršu balsu vairākumu. Būtībā tā norāda, ka jautājuma izlemšana “bez debatēm” nenozīmē tā vienbalsīgu izlemšanu un ka no *Coreper* ziņojuma Padomei¹⁰⁵ un no Padomei izskatīšanai piedāvāto jautājumu saraksta A skaidri izriet¹⁰⁶, ka par labu lēmumam nebija iegūts kvalificēts Padomes locekļu balsu vairākums.

2) Mans vērtējums

330. Pirms izskatīt jautājumu par to, vai lēmums celt prasību par tiesību akta atcelšanu vai sakarā ar bezdarbību ir jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu Padomē, man šķiet svarīgi vispirms pārbaudīt, ar kādu balsu vairākumu lēmums faktiski tika pieņemts, jo, ja tas tika pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu, Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir faktiski nepamatota.

331. Vispirms Apvienotā Karaliste – persona, kas ir iestājusies lietā, – aicina veikt šo pārbaudi, izvirzot pamatu, kurš pretēji Komisijas paustajai argumentācijai nevar tikt atzīts par nepieņemamu. Tiesas Reglamenta 129. panta 1. punktā ietvertais princips, saskaņā ar kuru iestāšanās lietā var būt vērsta tikai uz viena no lietas dalībniekiem prasījumu atbalstu, neaizliedz personai, kas ir iestājusies lietā, paust pašai savus argumentus.

332. Es katrā ziņā arī uzskatu, ka Tiesai, kurā ir celta iebilde par nepieņemamību, kas ir pamatota ar balsu vairākuma neesamību, vajadzības gadījumā pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, ar kādu balsu vairākumu apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts.

333. Ņemot vērā lietas dalībnieku iesniegtos pierādījumus un it īpaši *Coreper* ziņojumu Padomei, kas apliecina, ka sešas delegācijas bija norādījušas, ka tās atturas¹⁰⁷, un Vides padomes 3139. sanāksmē izskatīto jautājumu sarakstu A, ir jāuzskata, ka lēmumi netika pieņemti ar “īpašu” balsu vairākumu, kāds ir prasīts, ja Padome nelemj, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu¹⁰⁸.

334. Atliek noskaidrot, vai šis balsu vairākums ir nepieciešams, lai iesniegtu prasību atcelt tiesību aktu vai prasību sakarā ar bezdarbību.

335. Pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā EKL 205. panta 1. punktā kā noteikums par balsojumu, kas obligāti ir piemērojams Padomē, bija paredzēts “vairākums tās locekļu”, t.i., vienkāršs balsu vairākums, tādējādi visām dalībvalstīm radot vienlīdzīgu pozīciju.

336. Patiesībā šis noteikums bija samākslots, jo Padome parasti lēmumus pieņēma vienbalsīgi vai ar kvalificētu balsu vairākumu un ar vienkāršu balsu vairākumu lēmumus pieņēma tikai ļoti nelielā skaitā gadījumos.

337. Tādējādi tika uzskatīts, ka tas, ka noteikums par kvalificētu balsu vairākumu aizstāja noteikumu par vienkāršu balsu vairākumu kā vispārēju standarta noteikumu, izbeidza šo divaino situāciju, pietuvinot dokumentu tekstu realitātei.

338. Tas lika Lisabonas līguma autoriem skaidri uzskaitīt gadījumus, kuros izņēmuma kārtā ir piemērojams vienkāršais balsu vairākums.

105 — Padomes 2011. gada 16. decembra Dokuments 18771/11 (Komisijas iebildumu raksta B. 7 pielikums lietā C-66/12).

106 — Padomes 2011. gada 16. decembra Dokuments 18665/11 (Komisijas iebildumu raksta B. 8 pielikums lietā C-66/12).

107 — Runa ir par Beļģijas Karalisti, Grieķijas Republiku, Itālijas Republiku, Luksemburgas Lielhercogisti, Polijas Republiku un Portugāles Republiku.

108 — Skat. iepriekš minētā protokola (Nr. 36) 3. panta 3. punktu.

339. Tādējādi Lisabonas līgumā un 1. protokolā, ar ko groza Līgumam par Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu dibināšanas līgumam un/vai Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumam, kas ietverts Lisabonas līguma pielikumā, pievienotos protokolus, kā vieni no to “horizontālajiem grozījumiem” ir ietverti noteikumi, kuru mērķis ir pēc vārda “Padome” iekļaut frāzi “pieņemot lēmumu ar vienkāršu balsu vairākumu”.

340. Ar Lisabonas līguma 2. panta A daļas 3. punktu šajā ziņā ir grozītas septiņas LESD tiesību normas, proti, LESD 150. panta pirmā daļa, 160. panta pirmā daļa un 242. pants, kas attiecas uz konsultatīvo komiteju izveidi¹⁰⁹ un uz Līgumos paredzēto komiteju statūtu pieņemšanu, LESD 241. pants, kas attiecas uz vēršanos Komisijā, lai tā veiktu pētījumus un iesniegtu Padomei atbilstošus priekšlikumus, LESD 245. panta pēdējās daļas pēdējais teikums un 247. pants, kas attiecas uz vēršanos Tiesā, lai tā lemtu par kāda Komisijas locekļa atlaišanu no amata, un, visbeidzot, LESD 337. pants, kas attiecas uz to nosacījumu noteikšanu, ar kādiem Komisija var iegūt informāciju un veikt vajadzīgās pārbaudes.

341. Ar iepriekš minētā 1. protokola 1. panta A daļas 7. punkta a) un b) apakšpunktu ir grozīta Protokola par Eiropas Savienības Tiesas statūtiem 4. panta otrā daļa un 13. panta otrā daļa, kas attiecīgi attiecas uz atkāpes noteikšanu profesionālās darbības veikšanai un uz referenta palīgu iecelšanu, kā arī Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās 6. panta pirmās daļas pirmais teikums, kas attiecas uz ceļošanas atļaujām, ko Savienības iestāžu locekļiem un darbiniekiem var piešķirt to priekšsēdētāji.

342. Turklāt ar Lisabonas līgumu tika grozīts EKL 207. pants, kas attiecas uz Padomes organizāciju. Tagad LESD 240. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka Padome pieņem lēmumu par Ģenerālsekretariāta uzbūvi ar vienkāršu balsu vairākumu, bet LESD 240. panta 3. punktā ir noteikts, ka Padome “ar vienkāršu balsu vairākumu pieņem lēmumus par procedūras jautājumiem un savu reglamentu”.

343. Tādējādi šķiet, ka Lisabonas līguma autori ir pielikuši vislielākās pūles, lai uzskaitītu gadījumus, kuros balsojums varētu notikt ar vienkāršu balsu vairākumu, atkāpjoties no noteikuma par kvalificētu balsu vairākumu, kas no jauna pārveidots par standarta noteikumu.

344. Grūtības rada tas, kā vērtēt to klusēšanas apmēru attiecībā uz noteikumu par balsu vairākumu, kas ir piemērojams LESD 263. un 265. pantā paredzēto prasību iesniegšanai¹¹⁰.

345. Padome un dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, uzskata, ka atbilde ir meklējama lēmuma vērsties Tiesā raksturā, kas esot “procedūras jautājums” LESD 240. panta 3. punkta nozīmē.

346. Es savukārt nepiekrītu šai analīzei.

347. Pirmkārt, man šķiet, ka procedūras jautājuma jēdziens attiecas uz Padomes iekšējo procedūru, nevis uz ārējām procedūrām, piemēram, tiesvedību Savienības tiesā.

348. Otrkārt, pat ja pieņem, ka procedūras jautājuma jēdziens varētu ietvert tiesvedību tiesā, es domāju, ka pastāv būtiska atšķirība starp Padomes lēmumu vērsties Tiesā un šīs pašas Padomes lēmumu, kurā ir noteikta faktiskā kārtība, kādā notiek prasības sagatavošana un iesniegšana. Kaut arī var atzīt, ka lēmumi, kas pieņemti, lai noteiktu kārtību, kādā iesniedzama prasība, var būt procedūras jautājumi, principiāls jautājums par tiesvedības ierosināšanu savukārt nevar tikt pielīdzināts šai jautājumu kategorijai. Padomes lēmums īstenot savas tiesības vērsties Savienības tiesā, lai pārbaudītu citas Savienības iestādes darbības vai bezdarbības likumību un liktu ievērot iekšējo kompetenču sadalījumu,

109 — Runa ir par nodarbinātības komiteju un sociālās aizsardzības komiteju.

110 — Jānorāda, ka LESD 218. panta 11. punktā, kas attiecas uz vēršanos Tiesā, lai saņemtu atzinumu par to, vai paredzētais nolīgums ir saderīgs ar Līgumu noteikumiem, arī nav minēts noteikums par konkrētu balsu vairākumu.

ir svarīgs lēmums, kas nevar ietilpt procedūras jautājuma jēdzienā. Tas, ka prasības priekšmets ir jautājums, par kuru Padome nostāju pēc būtības jau ir paudusi citā lēmumā, problēmā neko nemaina, jo no šīs iepriekš paustās nostājas nevar konstatēt ne Padomes netieši paustu gribu vērsties Tiesā, ne arī, ja nav nekāda dokumentāra pamata, lēmuma vērsties Tiesā pārkvalificēšanu par vienkāršu procedūras jautājumu.

349. Es arī nedomāju, ka atbilde, pamatojoties uz *a fortiori* argumentāciju, varētu tikt izsecināta no LESD 245. un 247. panta, kuros ir paredzēts, ka Padome par vērsanos Tiesā lemj ar vienkāršu balsu vairākumu, lai lemtu par Komisijas locekļa atcelšanu no amata, kas vairs neievēro ar savu funkciju izpildi saistītos pienākumus vai kas ir pieļāvis nopietnu pārkāpumu.

350. Man pat nešķiet piemēroti interpretēt šos noteikumus, kas ir raksturīgi Savienības institucionālajai sistēmai, kurai piemīt būtiska oriģinalitāte salīdzinājumā ar iekšējām konstitucionālajām sistēmām, salīdzinot tos ar noteikumiem, kas Francijas vai Vācijas tiesībās reglamentē procedūras izpildvaras locekļu atcelšanai no amata¹¹¹.

351. Apgalvojums, ko ir paudusi Francijas Republika, ka LESD noteikumu mērķis esot novērst Komisijas locekļu iesūdzēšanu Tiesā, izriet no valsts noteikumu, kas, starp citu, ir strīdīgi, ekstrapolēšanas.

352. Arguments, ko Padome un dažas dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, ir balstījušās uz tiesību aizsardzības tiesā un institucionālā līdzsvara principiem, kā arī plašāk uz tiesiskas savienības prasībām, man šķiet mazāk nestabils, pat ja Padome to tikpat kā nav plašāk aplūkojusi, jo tikai kodolīgā veidā ir apgalvojusi, ka nav nevienas norādes, ka Lisabonas līguma autori ir paredzējuši tik radikāli samazināt Padomes iespējas īstenot savas tiesības Tiesā.

353. Jāatgādina, ka, tieši ņemot vērā “pamatintereses, kas ir saistītas ar institucionālā līdzsvara uzturēšanu un ievērošanu,”¹¹² un atsaucoties uz Līgumu “sistēmu”¹¹³, Tiesa kompensēja Līguma “procesuālo nepilnību” un atzina Parlamentam tiesības iesniegt prasību par tiesību akta atcelšanu, lai tas aizsargātu savas prerogatīvas.

354. Atliek noskaidrot, vai vajadzība Padomei kā starpvaldību likumības nodrošinātājam sniegt līdzekļus, lai tā nodrošinātu savas kompetences aizsardzību, pamato atkāpšanos no LES 16. panta 3. punktā paredzētā standarta noteikumu par labu vienkāršam balsu vairākumam.

355. Mani tikpat kā nepārlicina apsvērumi, ka institucionālā līdzsvara princips, kas ikvienai iestādei liek rīkoties Līgumos tai piešķirtu pilnvaru robežās¹¹⁴, pieprasa vienlīdzīgus noteikumus par balsošanu to Savienības iestāžu starpā, kas veido lēmumu pieņemšanas trijstūri.

356. Protams, LESD 250. pantā ir paredzēts, ka Komisija pieņem lēmumu ar tās locekļu balsu vairākumu. Turklāt Tiesa, pamatojoties uz koleģialitātes principu, ir precizējusi, ka lēmums pret kādu dalībvalsti iesniegt prasību sakarā ar bezdarbību, ko Komisija ir pieņēmusi, īstenojot savu Līguma sarga lomu, ir kopīgi jāapspriež kolēģijā un kolēģijas locekļiem ir jābūt pieejamiem visiem pierādījumiem, ar kuriem šis lēmums ir pamatots¹¹⁵.

111 — Man īpaši ir jānorāda, ka varas nodalīšanas principam Savienības institucionālajā sistēmā ir raksturīga struktūra, kas atšķiras no tās, kāda pastāv iekšējā tiesību sistēmā. Šajā ziņā skat. Georgopoulos, T., “Doctrine de séparation des pouvoirs et intégration européenne”, *La prise de décision dans le système de l'Union européenne*, 2011, 3. lpp.

112 — 1990. gada 22. maija spriedums lietā C-70/88 Parlaments/Padome (*Recueil*, I-2041. lpp., 26. punkts).

113 — Turpat (14. punkts).

114 — LES 13. panta 2. punkts.

115 — 1998. gada 29. septembra spriedums lietā C-191/95 Komisija/Vācija (*Recueil*, I-5449. lpp., 48. punkts) un 2001. gada 13. decembra spriedums lietā C-1/00 Komisija/Francija (*Recueil*, I-9989. lpp., 80. punkts).

357. Runājot par Parlamentu, LESD 231. panta 1. punktā ir noteikts, ka tas pieņem lēmumu ar balsu vairākumu, ja vien Līgumos nav paredzēts citādi. Turklāt tā Reglamenta 128. pantā ir paredzēts, ka lēmumu par prasības iesniegšanu Tiesā, ko īsteno Parlamenta priekšsēdētājs Parlamenta vārdā, ja tā tiek īstenota saskaņā ar atbildīgās komitejas ieteikumu, var pieņemt pat tad, ja nav noticis parlamentārās asamblejas balsojums¹¹⁶.

358. Tomēr noteikumi par balsojumu, kas ir piemērojami šajās iestādēs, nav tieši salīdzināmi, jo tie ir balstīti uz radikāli atšķirīgu organizācijas loģiku.

359. Turklāt argumentācija, kas ir pamatota ar nevienlīdzīgu noteikumu par balsu vairākumu piemērošanu, man šķiet paradoksāla, jo noteikuma par kvalificētu balsu vairākumu attiecināšana uz Padomes lēmumu tieši pretēji izraisa parastā vai standarta noteikuma, kas ir paredzēts Līgumos attiecībā uz ikvienu no trim attiecīgajām iestādēm, vienlīdzīgu piemērošanu.

360. Nevar noliegt, ka institucionālā līdzsvara principam piemīt cits aspekts, ciktāl tas prasa, lai sodu varētu noteikt par ikvienu principa, kas attiecas uz noteikumu par kompetenču sadali iestāžu starpā, pārkāpumu, ja tāds rastos. Šajā aspektā to, ka Padomei savs lēmums vērsties Tiesā ir jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu, varētu analizēt kā traucēkli, kas tai liedz konkrētā veidā un efektīvi iesniegt prasību tiesā. Visbeidzot Padomes tiesību vērsties Tiesā lietderīgā iedarbība prasa, lai tai būtu iespēja savu lēmumu pieņemt bez saistības iegūt konkrētu balsu vairākumu.

361. Ņemot vērā šo argumentāciju, es sev vaicāju, vai, ņemot vērā, ka LESD 240. panta 3. punkta izmantošana man šķiet riskanta, nav iespējams LES 16. panta 1. punktā atrast kādu ierobežojumu LES 16. panta 3. punktā paredzētā noteikuma piemērojamībai un uzskatīt, ka šis noteikums ir piemērojams tikai tiem Padomes lēmumiem, kas ietilpst LES 16. panta 1. punkta piemērošanas jomā, proti, ja Padome īsteno leģislatīvās vai budžeta funkcijas vai politikas noteikšanas vai koordinēšanas funkcijas. Tādējādi, ja Līgumos nav tiesiskā regulējuma par balsošanas veidu, kāds ir piemērojams lēmumam celt prasību tiesā, šis jautājums ir uzskatāms par vienu no tiem, par kuriem Padomei ir tiesības lemt atbilstoši savām iekšējās organizācijas pilnvarām.

362. Tomēr attiecībā uz šo argumentāciju var paust trīs iebildumus, kas man šķiet radikāli.

363. Pirmais iebildums ir balstīts uz pašas Padomes apsvērumiem, kas uzsver, ka pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā noteikums par balsojumu par lēmumu vērsties Tiesā nebija tāds pats kā tas, kuru paredz konkrēts juridiskais pamats, kas reglamentē attiecīgo jomu, bet bija standarta noteikums, kas ir paredzēts EKL 205. panta 1. punktā. Ciktāl nav šaubu, ka LES 16. panta 3. punktā paredzētais noteikums kā standarta noteikums aizstāja EKL 205. panta 1. punktā paredzēto noteikumu, man nešķiet atbilstoši to atzīt par nepiemērojamu lēmumiem, kas neapšaubāmi ietilpst agrākā noteikuma piemērošanas jomā.

364. Otrais iebildums ir balstīts uz Tiesas judikatūru.

365. Vispirms man šķiet, ka tajā var atklāt vēlmi standarta noteikumam par balsu vairākumu piešķirt cik vien iespējams plašu piemērošanas jomu bez jebkādiem ierobežojumiem. Savā 1995. gada 9. novembra spriedumā lietā Vācija/Padome¹¹⁷ Tiesa atzina, ka Līguma pants, kurā ir paredzēts standarta noteikums par balsu vairākumu Padomē, "būtu lieks, ja noteikuma par konkrētu balsojumu neesamība kādā Līguma normā liegtu šo normu izmantot par juridisko pamatu kādam Padomes tiesību aktam"¹¹⁸. Taču, ja šis pants nav lieks, tas tā ir tāpēc, ka tas ir piemērojams tad, ja tajā paredzētais noteikums nav izslēgts ar kādu skaidru noteikumu, kurā kā attiecīgais juridiskais pamats ir precizēts

116 — Šī reglamenta 128. panta 3. punkta otrajā teikumā ir paredzēts, ka nākamās sesijas sākumā Parlamenta priekšsēdētājs "var" ierosināt, lai plenārsēdē pieņem lēmumu par prasības uzturēšanu.

117 — Lieta C-426/93 (*Recueil*, I-3723. lpp.).

118 — 18. punkts.

piemērojamais noteikums par balsu vairākumu. Kaut arī šī judikatūra tika taisīta pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā, tomēr ir jāsecina, ka ar minēto Līgumu netika grozīts LES 16. panta 3. punktā ietvertā noteikuma vispārējais raksturs un standarta raksturs, ko tādējādi ir grūti interpretēt šauri, ja nav skaidra noteikuma par pretējo.

366. Tiesas judikatūrā esmu atradis arī interesantus precizējumus par lēmuma vērsties ar prasību tiesā juridisko raksturu. Lietā, kas bija saistīta ar prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, Tiesa atzina, ka lēmumu iesniegt prasību, ko Komisija bija pieņēmusi, īstenojot savu Līgumu sarga lomu, “nevar kvalificēt kā administrācijas vai pārvaldības pasākumu”¹¹⁹. Šis nolēmums, kas ir attiecināms arī uz prasību atcelt tiesību aktu, liek noraidīt pieņēmumu, saskaņā ar kuru uz šāda veida lēmumu neattiecas Līgumā paredzētie balsošanas veidi un tas izrietot no Padomes iekšējās kārtības organizēšanas pilnvarām.

367. Trešais iebildums, kas ir visbūtiskākais, ir balstīts uz noteikumu, kas reglamentē lēmumu pieņemšanas procesu Padomē, nozīmīgumu un uz dalībvalstīm piešķirto balsu sadalījuma sistēmu. Šis ārkārtīgi delikātais jautājums nepārtraukti ir ticis apspriests starpvaldību konferencēs, un Līgumu autori Līgumu pārskatīšanas gadījumā vienmēr ir īpaši centušies skaidri un precīzi definēt balsošanas kārtību attiecībā uz katru juridisko pamatu, ar ko ir pamatota Padomes rīcība, neaprobežojoties tikai ar funkcijām, kas ir definētas LES 16. panta 1. punktā.

368. Kopumā es domāju, ka pastāv radikāli iebildumi pret to, ka attiecībā uz Padomes lēmumu vērsties Tiesā ar prasību atcelt tiesību aktu vai ar prasību sakarā ar bezdarbību netiek ievērots noteikums par kvalificētu balsu vairākumu, ko Līgumu autori paredzēja kā standarta noteikumu.

369. Atliek noskaidrot, vai prettiesiskums, kas ietekmē Padomes lēmumu, izraisa prasības nepieņemamību un vai Komisija var atsaukties uz šo prettiesiskumu.

370. Uz pirmo jautājumu man bez vilcināšanās ir jāatbild apstiprinoši.

371. Pirmkārt, noteikumi par balsošanas kārtību veido pamata noteikumus, kuru ievērošanai Tiesa piešķir īpašu nozīmi, kā to apliecina strīds par juridisko pamatu. Tādējādi Tiesa ir atzinusi, ka nepareizu kāda Līguma panta izmantošanu par juridisko pamatu, kā rezultātā vienbalsīgs balsojums tiek aizstāts ar kvalificētu balsu vairākumu Padomē, principā nevar uzskatīt par tīri formālu pārkāpumu, jo balsojuma veida izmaiņas var ietekmēt pieņemtā tiesību akta saturu¹²⁰. Tas, ka par tik būtisku noteikumu neievērošanu nav paredzēts sods, man šķiet, neatbilst tiesiskas savienības prasībām.

372. Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo Vācijas Federatīvā Republika, nav iespējams atsaukties uz Padomes lēmuma prettiesiskumu, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu, jo no Tiesas judikatūras izriet, ka lēmumu iesniegt prasību tiesā principā nevar uzskatīt par apstrīdamu lēmumu¹²¹. Tādējādi tikai izņēmuma kārtā aizstāvībai pret Padomes celto prasību var atsaukties uz noteikuma par kvalificētu balsu vairākumu pārkāpumu.

373. Arī uz otro jautājumu ir jāatbild apstiprinoši.

119 — Spriedums lietā Komisija/Vācija (minēts iepriekš, 37. punkts).

120 — 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-211/01 Komisija/Padome (*Recueil*, I-8913. lpp., 52. punkts).

121 — Spriedums lietā Komisija/Vācija (minēts iepriekš, 47. punkts), Tiesas 2006. gada 12. septembra spriedums lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija (Krājums, I-7795. lpp., 56. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2003. gada 15. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 un T-272/01 *Philip Morris International* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1. lpp., 79. punkts).

374. Kā es tikko norādīju, noteikumi par balsošanu ir pamata noteikumi, sods par kuru neievērošanu ir ne vien dalībvalstu interesēs, bet sekmē likumības ievērošanu tiesiskā Savienībā. Turklāt judikatūrā parasti ir noteikts pamatu, kas attiecas uz prasības atcelt tiesību aktu pieņemamības nosacījumu pārkāpumu, absolūtais raksturs, no kā izriet, ka Savienības tiesa tos var izvirzīt pēc savas ierosmes. Visbeidzot, vairākos spriedumos Tiesa ir pārbaudījusi, vai pamats, kas attiecas uz noteikumu par balsošanu kādā iestādē pārkāpumu un ko ir izvirzījusi atbildētāja, ir pamatots, tādējādi netieši atzīstot tā pieņemamību¹²².

375. Galu galā es uzskatu, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pārkāpjot noteikumu par kvalificētu balsu vairākumu, kas ir paredzēts LES 16. panta 3. punktā, un ka šis pārkāpums, uz kuru Komisijai ir tiesības atsaukties, izraisa Padomes prasības nepieņemamību kopumā.

376. Līdz ar to es vairs nepārbaudīšu pārējos Komisijas izvirzītos pamatus par nepieņemamību.

VI – Par tiesāšanās izdevumiem

377. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kurā ir paredzēts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs, es uzskatu, ka ir jāapmierina prasījumi piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietās C-63/12 un C-66/12, kā arī prasījumi piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā C-196/12.

378. Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu Parlaments un dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, katrā no lietām savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.

VII – Secinājumi

379. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es iesaku Tiesai lemt šādi:

1) par prasību lietā C-63/12:

— atcelt Padomes 2011. gada 19. decembra Lēmumu 2011/866/ES attiecībā uz Komisijas priekšlikumu Padomes regulai, ar ko no 2011. gada 1. jūlija koriģē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām;

— piespriet Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un

— nolemt, ka Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Parlaments savus tiesāšanās izdevumus sedz paši;

2) par prasību lietā C-66/12:

— prasību noraidīt, nepārbaudot tās pieņemamību;

— piespriet Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un

122 — It īpaši skat. 2011. gada 17. februāra spriedumu lietā C-251/09 Komisija/Kipra (13.–17. punkts).

- nolemt, ka Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Īrija, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Latvijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Parlaments savus tiesāšanās izdevumus sedz paši;
- 3) par prasību lietā C-196/12:
- šo prasību atzīt par nepieņemamu;
  - piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un
  - nolemt, ka Spānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Nīderlandes Karaliste, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Parlaments savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.